

ВЕСТНИКЪТ

на Реформацията

Година 89

Брой 4/2014

Пилигримството на *остатъка*

Молитвена седмица, 5-14 декември 2014

ВЕСТИТЕЛ на Реформацията

4/2014

Четения за молитвената седмица

В този брой

- 4** **Високото призвание на остатъка**
Време е да светим в този свят чрез Христос
- 8** **Мисията на остатъка**
Съгласуване, възстановяване, лечение и евангелизъм
- 12** **Остатъкът – история и поуки**
Поучаване от миналото, приготвяне за бъдещето
- 16** **Предизвикателствата пред остатъка**
Бидейки осведомени за риска относно спорния въпрос
- 20** **Характеристики на остатъка**
Особени качества на преобразения народ
- 21** **Доктрината на остатъка**
Чистата, неподправена истина издържа
- 22** **Обичайте неприятелите си**
Един невъзможен човешки дълг направен възможен чрез един прощаващ Спасител
- 32** **Триумфът на остатъка**
Крайната победа на верния

Размисляне върху пилигримството

И друга година почти отмина, и с нея една важна годишнина. Тя отбелязва 100-та година от кризата през 1914 г., когато верни пилигрими отказаха да нарушават Десетте заповеди, дори пред лицето на Световната война.

Какво се е случило оттогава? С какво се е характеризирало нашето пътуване? Още ли сме пътници свързани с небето, както бяха нашите праотци? Дали нашата настояща генерация се отличава с по-голямо посвещение и преданост към каузата на реформацията – да изградим старите запустели места, да поправим проломите, които са направени в Божия закон, и стоим ли за настоящата истина каквото и да ни коства?

Това са сериозни въпроси за нас, върху които да размислим през тази молитвена седмица, едно време за нас да изследваме сърцето си и да подновим завета си с Господ – задълбочено обсъждане на всичко, което е скрито в нашето желание да бъдем между последния остатък, за да посрещнем Господ с мир.

Молим, опитайте се да споделите тези четения и с други, с лично посещение на вярващи, които може би са изолирани или болни. И нека не забравяме следните дати:

СЪБОТА, 13 ДЕКЕМВРИ – ден за пост и молитва

НЕДЕЛЯ, 14 ДЕКЕМВРИ – събиране на дарения за мисиите

Дано спасителят обнови нашата опитност през тази молитвена седмица. Дано истински да бъдем напълно изпълнени с Неговия Свят Дух, за да следваме до завършване на това странстване, като живеем истински живота на остатъка

ВЕСТИТЕЛ
на Реформацията

орган на църквата

АДВЕНТИСТИ ОТ СЕДМИЯ ДЕН РЕФОРМАТОРСКО ДВИЖЕНИЕ

ул. Св. св. Кирил и Методий №74 1202 гр. София
За кореспонденция: 1000 гр София Пощ. кутия 1202

e-mail: sdarm@abv.bg www.sdarm-bg.org

Излиза 4 пъти годишно

Редактор: Й. Кънев

В списанието се публикуват статии с библейско-религиозно, нравствено-поучително и здравно съдържание и религиозна информация.

ISBN 1312 - 1219

Едно дълго пилигримство

К какво е пилигримство? Това е нещо повече от едно пътешестване. Нормално означава усилено, себеотрицателно вървене със свята цел в ума. Апостол Йоан говори за опитността на онези, които са привлечени да се приготвят за небесния Ханаан: „Знаем, че всеки роден от Бога не съгрешава; но онзи, който се е родил от Бога, пази себе си и лукавият не се докосва до него. Знаем, че ние сме от Бога; и целият свят лежи в лукавия. Знаем още, че Божият Син е дошъл и ни е дал разум да познаваме истинния Бог; и ние сме в истинния, сиреч, в Сина Му Исус Христос. Това е истинският Бог и вечен живот.“ (1 Йоаново 5:18-20)

Като такива, които очакват второто идване на Христос през този финален час на благодатното време, опитността ни в тези последни дни включва познаване на Христос и сътрудничество с Неговия Дух в едно дело на очистване. „Възлюбени, сега сме Божи чада и още не е станало явно какво ще бъдем; но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни на Него, защото ще Го видим както е. И всеки, който има тази надежда на Него, очиства себе си, както Той е чист.“ (1 Йоаново 3:2,3) Господ не ни е обещал лесен път, но Той обещава един сигурен път.

В разстояние на 100 години Бог е искал от нас да споделяме Неговата светлина с нашия свят. Той иска от нас да бъдем Негови ръце, Негови нозе и Негов глас в споделяне на Неговата любов в един свят, който се самоунищожава. Как сме приели отговорността ни? Проявили ли сме силите и слабостите на човешкото естество? В някои моменти сме разчитали на Бога и сме искали от Него благодат. Разпръснали сме хиляди екземпляри от томове на Духа на пророчеството в страни, където това означава излагане на смърт. Споделили сме Евангелието с канибалски племена в Индия и в Бразилия. Разказвали сме за Божията любов, когато е било подходящо и когато не е било подходящо.

Но ние също сме човечи. Ние не сме направили нищо, когато Бог е изисквал от нас да направим нещо. Били сме боязливи, когато Бог е искал от нас

да бъдем храбри. Доказвали сме се един друг, когато Бог иска от нас да се доказваме заради Него в света. Били сме в несъгласие един с друг, когато Бог иска да сме в несъгласие с греха.

През едно столетие на триумф и грешки, победи и неуспехи Бог ни е запазвал от изоставяне на истините, които ни е дал. Когато грехът ни е изкушавал, приканвайки ни да охладим Божиите изисквания, да пожертваме Неговия закон и да отстъпим от усъвършенстването Му на Неговото дело в нас, ние сме стояли твърди, дори до точката да пожертваме живота си, вместо да пожертваме Божието Слово. Когато идваха до нас изкушения да променим вярата веднъж предадена на светиите и да се съобразим с човешко разсъждение и човешко себелюбие, Бог ни даваше силата да кажем „не“. С нашия ангажимент към седмия ден, събота, и към пацифизма, с нашите брачни обвързаности и облекло, с изключителността на причастията и лоялността ни към делото на Божия пророк, и в много други важни спорни въпроси ние бяхме убеждавани да изоставим Бог и в замяна да приемем човешки стандарти. Отново и отново Бог ни даваше благодатта да кажем „не“.

Бог да ни прости, когато сме Го пренебрегнали и да ни дава благодат да споделяме Неговите истини със света около нас чрез дело, и където е необходимо чрез слово.

Наистина ние сме на едно пътуване и още не сме пристигнали. Но тук и сега чрез Божията милост още имаме благоприятна възможност да подсигурием нашето призвание и избор. Много малко са, които ще стъпят в тясната пътека, за да влязат през тясната порта със смирения Назарянин. Нека държим погледа си съсредоточен върху нашия Спасител и да решим да бъдем между този остатък, който ще върши това! „Ако и да е числото на израилтяните като морския пясък, само остатък от тях ще се спаси; защото Господ ще изпълни на земята казаното (по правда) от Него, като Го извърши и свърши скоро.“ (Римляни 9:27, 28)

Високото призвание на остатъка

Извадки от писанията
на Е. Г. Уайт

Реалистично призвание

Това, което Бог е обещал, Той може да Го изпълни по всяко време. И работата, която дава на народа Си да върши, Той може да я извърши чрез тях. Ако живеем живот на съвършено послушание, Неговите обещания ще се изпълнят за нас.

Бог иска Неговият народ да свети като светлина в света. Не се изисква само от служителите да вършат това, но от всеки ученик на Христос. Разговорите им трябва да бъдат за небето...

Духът, мъдростта и доброта на Бога, както са открити в Неговото Слово, трябва да бъдат илюстрирани чрез учениците на Христос. Божиите изисквания към народа Му са съгласно дадената им благодат и истина. Всичките Негови справедливи изисквания трябва да бъдат напълно прежи-

вени. Отговорни същества трябва да ходят в светлината, която свети върху тях. Ако те пропуснат да извършат това, тяхната светлина ще стане тъмнина и степента на тъмнината ще е според изобилието на притежаваната светлина.

Сега Божият народ загива не поради липса на знание. Те не ще бъдат осъдени поради това, че не знаят пътя, истината и живота. Истината, която е достигнала до техния разум, светлината, която е осветявала душата и чрез която да бъдат водени, която не е била ценена и която са пренебрегнали или отказали, ще ги осъди. Какво повече би могло да се направи от това, което е направено за лозето на Бога? Светлина, скъпоценна светлина свети върху Неговия народ; но светлината не ще ги спаси, ако те не са съгласни да бъдат спасени чрез нея. (*Ривю енд херълд*, 23.12.1881)

Търпеливо да продължаваме да вършим добро – това трябва да бъде нашето мото. Трябва да полагаме неуморни усилия, напредвайки стъпка по стъпка, докато надбягването продължава и победата бъде спечелена...

Настоявайте единни за помощта на Господа, всички с едно сърце и ум. Не бъдете зависими от човешка мъдрост. Гледайте отвъд човешките същества към Този, Който е определен от Бога да носи нашите скърби и печал. Приемете Бог в неговото Слово, движете се напред с настойчива, непоклатима вяра. (*Доклад на австралийската унионска конференция*, 15.06.1902)

Бог призовава народа Си да действа. Необходимо е всеки отделно да се изповяда, да остави греховете и да се върне при Господа. Не е възможно някой да направи това вместо друг (...) Години наред мнозина не са на-

преднали в познание и истинска святост. Те са духовни джуджета. Вместо да вървят напред към съвършенство, те се връщат към египетската тъмнина и робство. Умовете им не се упражняват в благочестията и истинска святост.

Ще се събуди ли Божият Израел? Всички, изповядващи благочестието, ще се стремят ли да изповядат пред Бога всеки таен грях и ще смирят ли душите си пред Него? Ще изследват ли с голямо смирение мотивите на всяка постъпка и ще разберат ли, че Божието око чете всичко и изследва всяко скрито нещо? (...) Божиите люде имат големи привилегии. На тях и м е дадена голяма светлина, за да могат да постигнат висшето си призвание в Христос Исус. *(Свидетелства към църквата, т. 2, с. 101)*

За новата година...

Има ли такива, които сме онеправдали, които ще свидетелстват срещу нас в Божия ден? Ако е така, докладът е минал горе в небето и ще го срещнем отново. Трябва да работим за пред погледа на великия Майстор, независимо дали усилията ни са видени и оценени от човеци или не. Нито мъж, нито жена или дете не може да служи приемливо на Бога с една небрежна, повърхностна или симулирана работа, било в светската работа или в религиозна служба. Истинският християнин има във всичко пред очи Божията прослава и ще се насърчава и укрепва принципите си с мисълта: „Аз върша тази работа за Спасителя“.

Ако всички, които твърдят, че са Христови служители, са верни и в най-малкото, ще бъдат верни и в голямото. Ако още имате да изплащате дългове, положете всички усилия да ги уредите. Ако още имате открити сметки при търговеца, платете ги, ако ви е възможно. Ако не ви е възможно, идете при хората, на които дължите пари и им кажете открито, че в момента още не ви е възможно да платите, подновете подписа си и им дайте уверение, че ще уредите сметките си, доколкото е възможно по-скоро. След това проявявайте себе-

Не допускайте да отминете случай да изкажете думи на насърчение и да изпълните сърца с надежда. Ние не можем да преценим с какви далечни последствия могат да бъдат нашите любезни думи, нашите християнски усилия да облекчим товари.

отрицание и бъдете пестеливи в харченето си, докато изпълните обещанието си. Не използвайте парите на други хора да задоволявате апетита и суетността си. Тогава ще можете да премахнете от пътя един камък на препъване, чрез който мнозина биват възпрепятствани да вярват истината и не ще може да се говори по ваш адрес. Няма ли нашите братя и сестри да се стараят усърдно да приведат в ред това безредие в деловите неща?...

Старата година бързо отминава; почти си е отишла. Използвайте по най-добър начин малкото дни, които остават.

В Китай новата година започва през февруари и се празнува една седмица. Те имат обичай да уредят всички парични въпроси и ако има някой, който не може да плати дълговете си, опрощават му ги. Така новата година се започва с уредени всички трудности и сметки. Това е един езически обичай, на когото християните по света би било добре да подражават. Божият закон изисква всичко това от нас, че и повече – ние трябва да обичаме нашия ближен както себе си. Така трябва да постъпваме с нашия ближен във всичко, точно както ние бихме желали той да постъпва с нас. Ако желаем хората да постъпват честно и справедливо към нас, тогава трябва да постъпваме и ние честно и справедливо към тях. Просто трябва да постъпваме така, както бихме желали те да постъпват към нас.

Отнасянето на един човек с неговите съчовеци отразява неговия характер. Когато един човек е искрен в Божиите очи, той ще бъде считан за искрен и от съчовеците му. Почтеността му е несъмнена; тя сияе като най-чисто злато. Има ли той пари, от които в момента не се нуждае, не ще извлече пол-

за от бедността на своите братя, като им иска несправедливи лихви. Един истински почтен човек не ще се обогатява от нещастията на други, защото накрая това ще се окаже като голяма загуба. Що се отнася до въпроса за принципа, това би било в очите на Бога тъкмо толкова престъпно, колкото, ако беше откраднал от къщата на съседа си злато или сребро. Обичаите и навиците на света не могат да ни служат за мярка, освен ако можем да ги оправдаем с Божието Слово. „Верният в най-малкото е верен и в многото, а неверният в най-малкото и в многото е неверен.“ Не е големината или незначителността на една постъпка, която я прави почтена или непочтена. Бог изисква от нас във всички делови неща да следваме една права линия.

Щом като имаме малко време, нека го изкупуваме със сериозност. Библията ни уверява, че се намираме във великия ден на умилюванието. Символичният ден на умилюванието беше ден, в който израилтяните съкрушаваха душите си пред Бога, изповядваха греховете си, покаяваха се и подхранваха жива вяра в помирителната жертва.

Ако между братята и сестрите е имало трудности, ако са били подхранвани завист, злоба, горчивина и лоши подозрения, **изповядайте тези грехове, не общо, но идете лично при вашите братя и сестри. Бъдете ясни. Ако вие сте извършили една погрешка, а те двама, признайте тази една, като че сте главния виновник.** Хванете ги за ръка, говорете чрез Божия Дух с едно смекчаващо сърце: „Бихте ли желали да ми простите? Аз не постъпих правилно. Искам да уредя всичко, за да не свидетелства в небесните книги срещу мен. Искам да имам

чист доклад.” Какво мислите, кой би могъл да се закорави срещу тези думи? Съществува твърде много студенина, твърде много равнодушие сред мнимите Христови последователи; те не се грижат за другите. Но ние трябва да проявяваме грижа за другия и ревностно да пазим неговите интереси. “Обичайте се един друг.” След това ще издигнем мощна стена срещу сатанинските измислици. Сред съпротива и преследване няма да се съюзяваме с търсещите отмъщение, нито с последователите на големия бунтовник, чието особено дело се състои в това, да обвинява братята, да охулва и напада техните характери.

Използвайте останалите дни на тази година за това - да унищожите всяка нишка от корена на горчивината; закопайте я със старата година. **Започнете новата година с нежно внимание и дълбока любов към всеки член на Господното семейство.** Съединени ще стоим, разделени ще паднем. Заемете едно по-високо, по-възвишено становище откогато и да е.

Много изглеждат утвърдени в истината, твърдо отсичат по всяка точка на нашата вяра; но при тях има голяма липса на нежност и любов, с каквито се отличаваше характера на нашия велик Образец. Когато някой брат се заблуди от истината и падне в изкушение, не се стараят да му помогнат с кротост, като внимават самите да не бъдат изкушени. Те изглежда считат за своя особена работа да се качат на съдийския стол, да осъждат и изключват. Не слушат Божието слово, което казва: “Ако падне човек в някое прегрешение, вие духовните поправяйте такъв с кротък дух”... Такъв дух е много рядък в нашите църкви. Тази липса е, която изключва Божия Дух от сърцата, от дома и от църквата. Няма ли занапред да следваме библиейския план, да поправяме заблуждаващи се души с дух на кротост? Не трябва ли да имаме Христовия дух и да работим както Него?

Не давай място на склонността да се унищожи някой брат,

дори и когато го считаш за недостоеен поради проявяване на един дух на независимост и своеволие. Мисли за това, че той е Божия собственост. По-добре сбъркай на страната на милосърдието и нежната чувствителност. Отнасяй се към най-върлите врагове, които биха ти навредили, винаги когато и където могат, с уважение и снизхождение. Не допускай от устните ти да излиза никаква дума, която и най-малко би оправдала поведението им. Не давай чрез някое непредпазливо действие на някого случай да хули Божието име или да говори непочтено за нашата вяра. Ние трябва да бъдем умни като змиите и незлобиви като гълъбите.

Старата година е в предсмъртната си борба. Нека всеки гняв, всяка злоба и всяка горчивина да умрат със старата година! Нека вашите грехове ви изпреварят в съда чрез изповядване от сърце! Посветете останалите моменти на бързо отминаващата година да смирите себе си вместо да се опитвате да смирите вашите братя и сестри. С новата година започнете работа по издигане на вашите братя. Започнете я дори в помръкващите моменти на старата година. Идете отново на работа, братя и сестри, идете с цялата сериозност в делото, за да подкрепите немошните ръце и отслабналите колени и да отнемете товара от уморените рамене. Освободете потиснатите и строжете всеки хомот. Въведете в дома си бедните и отритнатите. “Тогава твоята светлина ще изгрее като зората и здравето ти скоро ще процъфне; правдата ти ще върви пред тебе и славата Господна ще ти бъде задна стража. Тогава ще зовеш и Господ ще отговаря; ще извикаш и Той ще рече: „Ето Ме.“ Ако махнеш изсред себе си хомота, соченето с пръст и нечестивите думи; ако даруваш на гладния желаното от душата ти и насищаш наскърбената душа. Тогава светлината ти ще изгрява в тъмнината и мракът ти ще бъде като пладнел. Господ ще те води всякога, ще насища душата ти в бездъждие и ще дава сила на костите ти. И ти ще бъдеш като напоявана градина и

като воден извор, чиито води не пресъхват.” (Исаия 58:8-11)

Братя и сестри във всички църкви, искате ли да следвате условията, които Бог е поставил и да изпитате Господ дали ще изпълни обещанията Си? Вярвам, че Той ще направи това. Не храня ни най-малко съмнение. Той ще извърши това, което е обещал и ако се съгласуваме с условията, ще участваме в най-богатите благословения. Може да сте твърди и категорични, но не допускайте тази твърдост да се промъкне в сърцето ви. Ако паднете върху Скалата и се сломите, собствената ви правда повече няма да съществува. Вие ще имате кротки, чувствителни, любезни, нежни и верни сърца, подобно на Исусовото сърце, което постоянно беше затрогнато от човешкото страдание. Ще плачете с плачещите и ще скърбите със скърбящите. Опитайте, братя; Божият път винаги е най-добрият. Досега вие сте вървели упорито по свой път, но той не водеше към напредък на църквата, нито към единство, нито към изграждане. Затова нека не мислим повече, че собственият ни план е най-добрият, като седим на съдийския стол. Нека в Божия дух да носим онова свидетелство, което Той ни е предал, приемайки в сърцето си разтапящата Божия любов, когато изказваме ясни истини и отстраняваме покривалото на измамата от очите на онези, които се намират в заблуда и вместо това им поднесем сериозна, искрена, истинска любов в Исус.

Това дело на изповядване трябва да се извърши рано или късно. **Да не го ли извършим в отминаващите часове на старата година?** Не ще ли отстраним греховете си чрез изповядване преди да отидат в съда? Не трябва ли сега, както никога преди, да се стремим към това, да започнем новата година с чист доклад? Не трябва ли лично да се заемем с това дълго пренебрегвано дело и да смирим душите си пред Бога, че срещу името ни да бъде записано “прощение”? Да не бъдем ли истински християни – подобни на Христос?

Опитайте го във всяка църква. Ако стане, дръжте особени събрания. Събрания на смирение, където всеки боклук се отстранява от вратата на сърцето, за да може Спасителят да влезе. Какво чудесно време може да бъде приключването на старата и започването на новата година! Ако ние лично направим всичко, което е по силите ни, Бог е верен и праведен да изпълни Своите обещания и да стори повече, отколкото сме в състояние да измолим. Не пропускайте други моменти да отминат. Нека сега станем и да положим сериозни усилия да подхранваме смекчаващата Исусова любов. Трябва да се стопим, за да може шлаката да се отстрани. Трябва да се научим в училището на Христос на кротост и смирение на сърцето и все по-тясно да се свържем с Исус.

Най-голямото зло в нашия дом е намирането на грешки и упреци и приписването на думи и действия най-лоши подбуди. Това обезсърчава децата и често ги кара да изоставят усилията си да вършат правото. Ако там, където е уместно, се изказват думи на похвала, това ще покаже, че усилията им се ценят и това ще ги учи на справедливост. Ако грешките постоянно се изтъкват, често по един нетърпелив начин, а понякога разгорещени от гняв, ако никога не се обръща любезно внимание на някоя добра постъпка и напредък, децата ще се обезсърчават. Те имат чувството, че се отнасят към тях немилостиво, че без насърчение трябва сами да се борят във всички борби на живота. Не трябва ли това състояние да се промени? Това трябва да стане, ако родителите искат децата им да се радват на религията.

Същото зло съществува в църквата. Мнозина са обезкуражени в голямата борба на живота, докато една дума на любезно съучастие би им дала кураж да побеждават. Никога не бъдете безсърдечни, студени, без съчувствие и намиращи грешки. Не допускайте да отминат случаи да изкажете думи на насърчение и да изпълните сърца с надежда. Ние не можем да преценим с какви далечни пос-

ледствия могат да бъдат нашите любезни думи, нашите християнски усилия да облекчим товари. Братя и сестри, окажете се достойни за вашето високо призвание!

Исусе, скъпоценни Исусе! Колко скъпо е Твоето име! Исус не задържаше нито една сричка от истината, но винаги я изказваше с любов (...) Неговият живот беше живот на себеотрицание и вежлива грижа за другите. Никога не допускаше истината да изглежда ужасна, но проявяваше към всички хора най-чудесна нежност. Всяка душа беше ценна в Неговите очи. Той постоянно запазваше Божественото Си достойнство, но се навеждаше към всеки член на Божие семейство с най-нежно съжаление. Във всички паднали души Той виждаше такива, които бе дошъл да спаси.

О, колко много грешат в това, като дават място на своите страсти! Те събуждат у другите дух на неприязън, най-лошите чувства на съпротивата. Защо трябва да проявяваме презрение към някого, който в учението не се съгласува с нас? Съгласувайте се с него по възможност с всеки предмет. Признайте, когато има право; защото чрез признание той ще дойде по-близо до вас. Тогава не ще мисли, че считате вашето мнение за непогрешимо или че го презирате.

Като сътрудници на Христос ние се нуждаем от осветено чувство за такт. Размислете как бихте могли да се държите по паднали във всяко положение. Печелете сърца, не ги отблъсквайте (...) Всяка грубост, всяко клеветене и всяко критикуване трябва да се отстранят. Като братя нека се обичаме един друг, защото не трябва да разпръскваме, но да събираме с Христос.

Лошите наклонности на хората са трудни за побеждаване. Борбите са сурови. Всяка душа, която се намира в борба, знае колко е напрегната и горчива. Всичко, което е свързано с расенето в благодатта, е трудно, защото светският стандарт винаги се поставя на мястото между душата и Божествения стандарт. Господ желае да ни види издиг-

нати, облагородени и очистени чрез прилагане на принципите, които лежат в основата на Неговия велик морален стандарт, според който при последната равностойка ще бъде изпитан всеки характер...

Скъпоценните часове изтичат. Душата ми се разяжда от дълбок копнеж за благото на душите ви. Като Божии вестители умолявам ви да се заемете за работата си с разбиране. Вземете обърканите краища и ги свържете за сега и за вечността. Още не е твърде късно да се поправи погрешното. И докато Христос, нашият Ходатай, умолява за нас, нека извършим нашата част от работата. Обичайте Бог с цялото си сърце и ближния си както себе си. Нека изповядаме и изоставим греховете си, за да намерим прощение (...) Не оставяйте тези апели да бъдат напразни. Божията съкровищница е оскъдна и това занемаряване стои записано срещу вас в небесните книги. Нека има събрание във всяка църква. Нека бъде дадена пълна възможност на всички да се смирят пред Бога и изповядат греховете си, че да могат да получат мира на опрощението. Когато приведем сърцата си в единство с Христос и живота си в хармония с Неговото дело, духът, Който слезе в деня на Петдесетницата, ще се излее на нас. Ще бъдем силни със силата на Христос и ще бъдем изпълнени с Божията пълнота. Тогава новата година ще бъде добре дошла за всички нас като началото на една година с възвишени по-добри принципи. Ще предадем себе си на Христос, правейки безрезервно посвещение на всичко, което имаме, на всички наши способности за Негова служба. Ще направим добро изповядване на нашата вяра. Ще служим на Бога чрез служене на онези, които се нуждаят от нашата помощ. Тогава нашата светлина ще свети в добри дела. Бог да ви помогне да започнете новата година с чист, неопетнен доклад. Живейте чист, свят живот, независимо дали сте млад или стар, за да бъдете сияещи и щастливи, понеже Христос е отразен във вашия характер. (*Ривю енд херълд*, 16.12.1884)

Мисията на остатъка

А. Финару

Наскоро след падането на комунизма в Румъния група от млади мъже и жени дойде на вратата ми, продавайки книги. Обичайно беше за граждани от средната класа да преживяват с продаване на различни артикули от къща в къща. Но убедителността, с която тези младежи говореха, и ентусиазма, който проявиха, ме накара да вярвам, че не вършеха това за преживяване. Достатъчно бързо открих, че бяха стимулирани от едно желание да докажат най-доброто от религиозната свобода, която току що беше дадена – свобода, която беше така много желана от две поколения преди тях. Те бяха различни от мен и от някои други младежи, които познавах в моя 18-годишен живот. Това беше една група младежи движени от цел, ХОРА С МИСИЯ, решили да изпълнят великото поръчение, дадено им от самия Христос (Матей 28:20, 21). Сега след като съм част от Божиата църква вече двацет години, поглеждам назад и мисля: желая това да е било навсякъде, желая да е било през всичкото време!

Божията цел за остатъка

„Църквата е определеното от

Бог средство за спасение на хората от греха. Тя беше организирана да им служи и нейната мисия е да предаде Евангелието на света.“
Деяния на апостолите, с. 7

Винаги от падането на Адам и въвеждането на жертвената служба е било предвидено да се промени последицата от непослушанието. „Сърцето на Бога копнее за Неговите земни деца с любов, която е по-силна от смъртта. С отдаването на Своя Син Той изля над нас цялото небе в единствен дар.“ *Пътят към Христа, с. 19*

Днес „часът е вече настанал да се събудите от сън; защото спасението е по-близо до нас сега, отколкото когато изпърво повярвахме“ (Римл. 13:11). На остатъка е наредено да действа, защото времето е кратко.

„Господ е дал на църквата специална работа да върши лична служба. Бог можеше да изпрати и ангели да работят за реформиране на човека, но Той не направи това. Човекът трябва да докосне човека.“ *Днес с Бога, с. 330*

Мисията на помирието

„А всичко е от Бога, Който ни помири със Себе Си чрез (Исус) Христос и даде на нас да служим за помирение; сиреч, че Бог в Христос помиряваше света със Себе Си, като не вменияваше на

човеците прегрешенията им и че повери на нас посланието на помирието. И тъй от Христова страна сме посланици, като че Бог чрез нас умолява. Молим ви от Христова страна помирете се с Бога.“ (2 Кор. 5:18-20)

Живеем в свят на разбити взаимоотношения, бракове помрачени от горчивина, отчуждение и болка, приятели, които са се скарали, родители и деца, които са настроени враждебно едни срещу други. Помирение означава съединяване отново на онези, които са отчуждени, така че състоянието на неприязън и омраза е отминало, враждебността е отстранена и е установен мир.

Дори Бог твърде много се интересува от нашите хоризонтални взаимоотношения – междучовешките взаимоотношения. Писанието, цитирано по-горе, говори за вертикалните взаимоотношения, помирието между Бог и човешкия род, защото само когато то е в добро състояние, нашите взаимоотношения помежду ни могат да бъдат в добро състояние. На остатъка е била дадена мисията да помага на своите съчовеци да разберат, че Бог не се е отказал от тях. „Но – обяснява Господ – вашите беззакония са ви отлъчили от Бога ви и вашите грехове са скрили лицето Му от вас.“ (Исая 59:2)

Възможността за помирение трябва да бъде разгласена. Трябва да бъде направена позната. Остатъкът е бил упълномощен да разнесе вестта, да я разгласи по улиците, така че поданиците на този свят да могат отново да отворят сърцата си и се почувстват сигурни в прегръдката на своя Създател.

Мисията на възстановяване

„Във времето на края всяка Божествена институция трябва да бъде възстановена.“ *Пророци и царе, с.349*

Ние трябва да възстановим, да поправим, да възобновим (Исая 58:12). Бракът и съботата са две институции, които бяха създадени в началото за слава на Бога и за благословието на човешкия род. Двете играят важна роля в процеса на възстановяване образа на Бога в човека. Ето защо Сатана постоянно измисля коварни средства, за да подкопава тяхната валидност.

Бракът: В днешния хаотичен свят святостта на брака е напълно изгубена. Бракът, като институция, бива отхвърлен като ненужен и остарял, и неговата първоначална структура и цел са извратени. Святата институция на брака е под атаката на Сатана, понеже той е основата, върху която са основани семейството и обществото. Чрез наставление и пример останалият Божи народ са призвани да възстановят първоначалната цел на брака, една институция за живот на един мъж с една жена.

Съботата Във времето на края „въпросът за съботата ще бъде обект на последния голям конфликт, в който ще участва целият свят.“ (*СЦ, т. 6, с. 299*) Когато болшинството избера да се покланят на творението (включително на създадените от човек институции), вместо на Твореца, трябва да напомним на нашите съчовеци за паметника на сътворението, за знака между Бог и човеците - съботата. Библейското пророчество показва, че Сатана ще използва политическата и духовната власт, за да наложи съблюдаването на първия ден от седмицата вместо седмия. Знаейки, че времето

му е кратко, дяволът работи ден и нощ, за да измами, ако е възможно, дори и избраните. Дано Божият останал народ чрез силата на Светия Дух се издигне над измамната сатанинска сила и предупреди света, докато има още благодат. Живеем във времето на края, когато всяка Божествена институция трябва да бъде възстановена.

Мисия за изцеление

„Болни изцелявайте, мъртви възкресявайте, прокажени очиствайте, демони изгонвайте; даром сте приели, даром давате.“ (Матей 10:8)

„През време на мисионската Си работа Христос употребяваше повече време за лекуване, отколкото за проповядване. (...) Накъдето и да се отправеше, вестта за Неговата милост Го предшестваше.“ *По стъпките на Великия Лекар, с. 8*

Като се приближаваме към края, светът ще преживява повече страдания и следователно по-голяма ще бъде нуждата от едно правилно представяне на методите на Исус за работа. Тези, които съставят остатъка, трябва да се стремят да получат познание по отношение на здравето, така че да могат да посрещнат незабавно нуждите на народа, особено в нови мисионски полета, защото „лекарската мисионска работа е пионерската работа на Евангелието.“ *По стъпките на Великия Лекар, с. 87*

Мисията на евангелизма

От Битие до Откровение Библията учи, че Бог Отец, Исус Христос, Светият Дух и ангелите са активно включени в делото за спасение на падналите. Божиите представители на земята са поканени не да бъдат лениви, но да се съединят с небесните същества и да участват активно. Христос заявява: „Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар“ (Марк 16:15). В една от Неговите притчи „господарят каза на слугата: „Излез по пътищата и по оградите и колкото намериш, накарай ги да влязат, за да се напълни

къщата ми“ (Лука 14:23). Елън Уайт, Божият вестител на последните дни, ясно описва как делото на великото евангелско поръчение може да бъде осъществено:

„Това (евангелско дело) може да бъде извършено най-добре чрез лични усилия, чрез занасяне истината в домовете на техните роднини и познати, молейки се с тях и отваряйки им Писанията.“

Ривю енд херълд, 8.12.1885

„Привилегия на всеки християнин е не само да очаква но и да ускорява идването на нашия Господ Исус Христос.“ *Христови притчи, 34*

„Бог дълго е чакал духът на служене да завладее църквата, така че всеки да заработи за Него според личните си способности.“ *Деяния на апостолите, с. 49*

Като размислим за трите и половина години учителска служба, които Исус прекара с учениците Си и годините след Неговото разпятие, възкресение и възнесение, откриваме пет систематични евангелски стъпки, които можем да вземем за успешно осъществяване на Божието дело, което ни е поверено:

Стъпка 1. „Нека свети така вашата светлина“

Нашите усилия ще бъдат възнаградени с трайни резултати, когато животът ни е в съгласие с вестта, която проповядваме, и църквите ни са готови да посрещнат нови посетители.

В деня на моето кръщение получих един неочакван подарък. Беше ми даден един билет за влак, за да замина по-късно същия ден до съседна страна, така че да можех да посетя мисионерски семинар за миряни. Там нямаше нищо по-вълнуващо за мен от това – да имам възможност да науча как да работя за спасението на изгубеното човечество. Отидох с радост. От триседмичния семинар научих как да въвеждам духовен предмет в един светски разговор, как да създам мисионерски контакт, как да свържа няколко библейски стиха заедно за кратки проповеди и тем подобни. Очаквах, че ще мога да обърна света с главата надолу с познанието, кое-

то бях получил, и щом се върнах въщи отидох направо да работя. Всеки път, точно преди да изляза от къщи, преглеждах бележките си от мисионерския семинар и така можех да свидетелствам на онези, с които влизах в контакт. Но изглеждаше, че хората, които срещам, не се интересуваха какво е направил Исус, когато беше на земята преди почти две хиляди години. Те искаха да знаят какво може Исус да направи сега. Искането да знаят какво направи Той за мен. Тогава разбрах защо апостол Павел казва: „Защото така ни заповяда Господ: „Поставих те за **светлина** на народите, за да **бъдеш за спасение** до края на земята“ (Деяния 13:47).

С години животът на Исус е бил представян от амвона, чрез телевизионни програми и радиостанции. Но изглежда като че ли повече е представян Исус, а в света има по-малко от Исусовия характер. Колкото по-ентузиасирано е представянето, което се прави, толкова по-слаб е ефектът върху слушателите. Божият народ са призвани не само да правят разлика, но и да **бъдат различни** в света! Не само да представят, но и да отразяват Исус! Светът повече се интересува от това какво сме, отколкото от това какво можем да направим или кажем, защото това, **което сме**, говори **по-силно** от това, което казваме.

Преди да можеха апостолите да споделят светлината на Божието Слово трябваше да станат светлината, която да споделят със света. Новозаветната християнска църква растеше до голяма степен, понеже всеки член преживяваше лична среща с Исус Христос. Обещанието на Господ за духовно съживление имаше драматичен ефект върху живота на учениците (Деяния 1:8; 4:31, 33).

Книгата *Деяния на апостолите* разказва историята на шепата мъже и жени, които не оставиха света такъв, какъвто го намериха. Те бяха обикновени хора, които Бог упълномощи да вършат не-обикновени неща. Навсякъде, където отиваха, бяха осмивани, срещаша съпротива, бяха пре-

следвани и физически нападани заради вярата им. Някои дори бяха умъртвени. Въпреки това през един период от около 30 или 40 години тази първоначална група от 120 души и техните обрънати станаха познати като тези, които „изопачиха света“ (Деян. 17:6). Може ли да се случи това отново? Отговорът е: да, може. Но то започва с теб. Започва с мен. Първо собственият ни живот трябва да бъде изопачен.

„Съживяването на истинското благочестие сред нас е най-голямата и най-належащата от всичките ни нужди. Главната ни задача е да се стремим към това благочестие.“ *Избрани вести, т. 1, с. 111*

Съживление и реформация в живота на онези личности, които съставляват остатъка е първата стъпка към успешно печелене на души. Протегане ръка на онези, които са в нужда, е естествена външна реакция на това какво е било осъществено в сърцето.

„Всеки истински ученик се ражда в Божието царство като мисионер. Който пие от живата вода, става извор на живот.“ *Животът на Исус, с. 144*

„Веднага щом човек дойде при Христос, в сърцето му се поражда желание да извести и на други какъв скъп приятел е намерил в лицето на Исус. Спасяващата и освежаваща истина не може да се заключи в сърцето.“ *Пътят към Христа, с. 80*

Стъпка 2. Обучение

Срещал съм много новообрънати, които ентузиасирано приемат евангелската вест и естествено имат желание да споделят с други това, което Господ е направил за тях, но скоро се отказват, щом неуспешат да го правят така успешно. Те трябва да бъдат обучени за служба.

Нашият Господ насърчи учениците Си да отидат при Него: „Елате след Мене и аз ще ви направя ловци на човеци“ (Мат. 4:19). Дванадесетте бяха обучени от най-великият Учител на света. Исус прекара три години и половина с тях, учейки ги. В книгата *Деяния на апостолите* четем, че те научили и прилагали Неговите уроци.

Те излязоха с името на Исус, срещайки нуждаещите се мъже, жени и деца и ги приготвиха за Божието царство. Учениците, като участваха в обучаващата програма на Христос с теоретическо наставление и опитност в полето, постепенно станаха ефективни свидетели и Христос можеше да ги употреби да променят света.

Днес „мнозина биха били готови (...) да се работи за непокаяни“ (*По стъпките на Великия Лекар, с. 91*).

Един работник, който е бил възпитан и обучен за делото, може да извърши повече, отколкото работници, които не са били обучени. За да може всеки църковен член да бъде ангажиран в същото направление да служи за Учителя, нужно е да създадем образователен център в местните църкви.

„Нека в нашите църкви бъдат образувани групи за служба. (...) Образоването на малки групички като основа на християнската работа е план, който ми беше представен преди от Този, Който никога не греши.“ *Евангелизъм, т.1, с. 94, 95*

Църковните членове, когато са обучени и като формират малки групи, за да помогнат на тяхната църковна общност в основаната библийска служба, църквата ще преживее и духовен, и числен растеж.

Стъпка 3. Обсег на църковното общество

Нашите църкви ще напредват, ако посрещнем физическите, умствените, социалните и духовните нужди на хората чрез един планиран процес в обсега на църковната общност. Службата на Христос беше съсредоточена върху хората (Матей 4:23). Спасителят с любов срещаше нуждите на хората, като отваряше сърцата им, Той споделяше с тях вечните принципи на Неговото царство. Следвайки примера на Христос ранната християнска църква правеше същото. Посрещаша нуждите на хората в името на Исус, проявявайки грижа за всичките им нужди – физически, умствени, социални и духовни. Когато Петър и Йоан намериха един сакат човек пред вратата на хра-

ма, Петър каза: „Сребро и злато аз нямам, но каквото имам, това ти давам: в името на Исус Христос стани и ходи!“ (Деяния 3:6)

„Само Христовият метод ще постигне истински успех за спечелването на народа. Спасителят общуваше с хората като такъв, Който им желаше най-доброто. Той им показваше съчувствие, помагаше на нуждите им и спечелваше доверието им. И тогава им заповядваше: „Следвайте Ме!“ *По стъпките на Великия Лекар, с. 86*

Светът е различен с разнообразните си нужди. Църквата на остатъка трябва да се погрижи за различни програми, за да посрещне различните нужди на хората.

В Своите духовни поучения Исус често се отнасяше към естествените закони на жетвата. Един от най-основните земеделски принцип е „ако искате да имате жетва, трябва да сеете семето“. Никой земеделец не ще очаква Бог да направи чудо и покълне семе, което не е посято.

Бог може да благослови само посещенията, които правим, литературата, която разпръскваме, библийските уроци, които даваме, евангелските семинари, които провеждаме. Дързост е да вярваме, че можем да имаме голяма жетва без достатъчни усилия да сеем семето на Божието Слово.

Стъпка 4. Събиране на реколта.

Апостолската църква даде голям приоритет на евангелизма. Ранните братя уверено споделяха Божието Слово, очаквайки благословението на Светия Дух.

Четем, че те „с дързост говореха Божието Слово“ (Деяния 4:31). „И нито един ден не преставаха да поучават и да благовестват и в храма, и по къщите си, че Исус е Христос.“ (Деян. 8:4)

Когато евангелското семе е било посято, ще гледаме напред за жетва. Бог обещава да даде жетва от публичния евангелизъм. Учениците бяха силни евангелисти. Хиляди отговориха на Петровата проповед. Лука описва растежа на църквата: „И Божието слово растеше и броят на учениците в Ерусалим се умножаваше твърде

много; и голямо множество от свещениците се покоряваха на вярата.“ (Деян. 6:7)

„Хора, помазани от Бога за Негови служители, ще представят най-стряскащи вести, вести от такъв характер, че хората да бъдат предупредени и събудени. (...) Също така в нашите градове трябва да имаме посветени евангелизатори, чрез които да се предаде вест така решителна, че да стряска сърцата.“ *Евангелизъм, т. 2, с. 10*

Когато имам привилегията да пътувам, срещам пастори, църковни ръководители и миряни – особено млади – приемам призива и използвам възможността да споделя истината за Христос чрез публичен евангелизъм.

Има нарастващ интерес от страна на миряни за проповядване на Словото. Те са схванали Божия призив. Използвайки многото налични ресурси, те прогласяват Божието Слово със сила и мнозина са подвижени от Светия Дух да се решат да се присъединят към остатъка.

Стъпка 5. Интегриране и продължаване на работата

Църквите нарастват духовно и числено, когато новообърнатите са интегрирани и научени да свидетелстват. Нужно е да продължим интереса, създаден чрез публичния евангелизъм, като част от църковната ефективна дейност за нуждаещите се.

За нещастие тази пета стъпка, която беше значителна част от стратегията на учениците за евангелизиране, виждам да липсва на много места в нашето дело.

Във времето на апостолите делото беше вършено продължително. Когато хората приемаха Христос, разбираха Неговото слово и бяха интегрирани в едно възпитаващо тяло от вярващи (Деяния 2:42).

„Когато мъже и жени приемат истината, не трябва да си тръгваме и да ги изоставим без понатаъшен дълг към тях. Необходимо е да се грижим за тях.“ *Евангелизъм, т. 2, с. 152*

Исус каза на Петър: „И ти когато се обърнеш, утвърди братята си“ (Лука 22:32). „Паси агънцата

Ми“ (Йоан 21:15). Нашата любов към Исус трябва да ни кара да имаме дълбока грижа за духовния растеж на новите вярващи и никога да не забравяме техните нужди.

Един от най-ефективните методи за помагане на новите вярващи да растат в Христос, е да ги учим как да споделят вярата си. Когато нови вярващи развиват собствения си лично посветен живот чрез молитва и изучаване на Библията, ще станат активни, включени в свидетелстването.

„След като отделни хора са били обърнати към истината, те се нуждаят от грижа. (...) Тези новоповярвали се нуждаят от хранене – бдящо внимание, помощ и насърчение. Не трябва да бъдат оставяни сами, плячка на мощните сатанински изкушения; имат нужда да бъдат научени за техните задължения, отношението към тях да бъде любезно, да бъдат водени и посещавани, както и проповедниците да се молят с тях и за тях.“

Евангелизъм, т. 2, с. 156, 157

Заклучение

Драги приятели, членове на Божията църква, невъзможно е да обхванем с няколко думи всеки аспект от поверената ни мисия в заключителните часове на земната история. Отговорността е твърде страшна и мисията е твърде свята, за да бъде обяснена накратко със скромнен човешки речник. Но съм убеден, че извън малкото редове, които съставляват тази статия, ще намерим време да изследваме нашия християнски вървеж досега и се запитаем дали живеем съобразно потенциала, с който Бог ни е упълномощил. Нека сме сигурни, че няма нищо, което да пречи, когато се касае да оценим стойността на една душа. „Спомнете си, че Христос заложи всичко. За изкуплението ни самото небе даже беше поставено в опасност. Ако в подножието на кръста си спомните, че Христос би дал живота Си, за да осигури изкуплението и спасението и само на един грешник, бихте могли донякъде да получите представа за стойността на само една душа.“ *Христови притчи, с. 115*

Неделя, 7 декември 2014

Остатъкът - поуки и история

П. Чапман

„Аз ще бъда техен Бог и те ще бъдат Мои люде.“

„Ние няма защо да се страхуваме за бъдещето, освен да не забравим пътя, по-който Господ ни е водил и поуки, които Той ни е дал в нашата минала история.“ *Живот и дела на Е. Г. Уайт, с. 119*

За да поставим в правилна перспектива остатъка на Божия народ, както е видян в историята на света, нужно е да разберем завета на благодатното взаимоотношение с Бога, установен между Него и Неговия народ. Това може да се изрази най-добре с думите: „Аз ще бъда техен Бог и те ще бъдат Мои люде.“ Бог казва за онези, които са влезли в това взаимоотношение: „Ще положа законите Си в ума им и ще ги напиша в сърцата им (...), защото ще покажа милост към не правдите им и греховете им, и беззаконията им няма да помня вече“ (Евр. 8:10, 12).

Това заветно отношение на благодат беше основано върху безграничната Божия любов към грешниците. Бог така ни възлюби, че се споразумя да даде „Своя Единороден Син, за да не погине нито един,

който вярва в Него, но да има вечен живот“ (Йоан 3:16). Чрез този завет Бог простира милостта Си към нас чрез Исус, обещания Изкупител. Той прощава нашите грехове и ни спасява чрез „окъпването, сиреч, новородението и обновяването на Светия Дух“ (Тит 3:5), и чрез Светия Дух Той „изля Своята любов в сърцето на всеки вярващ“ (Римл. 5:5). Тази любов се извява в „изпълняването на закона“ (Римл. 13:10). Под завета на благодатта, послушанието спрямо Неговата воля винаги е било забележителна характеристика на остатъка на Божия народ. Ето защо Исус можа да каже на учениците Си: „Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди“ (Йоан 14:15).

Поуки от древния Израел

За да изпълни заветното Си обещание към Авраам, Бог издигна израелския народ. Той ги избра, за да може да разкрие характера Си на хората. Той желаеше те да бъдат като извори за спасение на света. На тях „беше поверено словото на небето, откровението на Божията воля“ (Деян. 9). Напомняйки им за техните заветни задължения,

Мойсей призна сърдечното отношение, което формира основата на всяко истинско послушание. „Да възлюбиш Господа, своя Бог, с цялото си сърце и с цялата си душа, и с всичката си сила! И тези думи, които днес ти заповядвам, да бъдат в сърцето ти.“ (Второз. 6:5,6) Не е случайно стичане на обстоятелствата, че Божията любов изисква сърцата им. Неговият заветен народ завърши в непослушание към Него.

Със столетия израелевите чада преживяваха периоди на вяност, отстъпничество, присъда, съживление и реформация. При тези отклонения в отстъпничество беше трудно да се различат точно кои бяха спазващите Божия завет люде. Така голямо беше отстъплението на Израел през време на цар Ахав, че Илия имаше чувството, че е единственият останал верен (3Царе 19:14). Изглеждаше му, като че целият народ се беше обърнал да служи на други богове. Но в отговора Си към Илия Господ увери Своя обезпокоен служител: „Оставил съм Си обаче в Израел седем хиляди души, всички онези, които не са преклонили колена пред Ваал“ (ст. 18). Дори в онези време-

на на най-дълбоко отстъпничество Бог запазваше за Себе Си един верен остатък.

Един остатък ще бъде спасен

„Въпреки че Господ даде на Израел най-големи доказателства за Своето благоволение и при условие на послушание богати обещания, че ще Му бъдат един особен народ, царски народ, поради тяхното неверие и непослушание Той не можа да изпълни обещанието.“
Знамения на времето, 27.03.1884

Поради тази причина Исус заяви на еврейските ръководители за Своя ден: „Затова ви казвам, че Божието царство ще се отнеме от вас и ще се даде на народ, който ражда плодове му“ (Мат. 21:43). Преди седемстотин години Бог беше вдъхновил пророк Исаия да пише за един народ, който въпреки че преди никога не се беше числял като част от Израел, ще бъде признат като Божи народ. Споменавайки за това пророчество, апостол Павел заяви: „А Исаия се осмелява да каже: **„Намерен бях от онези, които не Ме търсеха; явен станах на тези, които не питаха за Мен.“** А за Израел казва: „Простирах ръцете Си цял ден към народ непокорен и opak“ (Римл. 10:20, 21).

Призоваването на езичниците също беше пророчувано от Осия. „И на онези, които не бяха Мои люде, ще река: „Мои люде сте вие“; и те ще рекат всеки един: „Ти си мой Бог“ (Римл. 2:23). В Римляни 9:25 Павел цитира това като пророчество, което е изпълнено в собствения му живот.

При проповядването на апостолите множество езичници приеха евангелската вест и бяха чрез вяра присадени на корена, участвайки в заветните благословения (Римл. 11:16, 17).

Във второто си послание до коринтяните Павел напомни на обратните езичници за тяхното високо призвание в това новозаветно отношение. „Вие сте храм на живия Бог, както рече Бог: **„Ще се заселя между тях и между тях ще ходя; и ще им бъде Бог, и те ще Ми бъдат люде.“** Като такива те бяха призвани да се отделят от приятелството със идоли. Така щяха да бъдат

осигурени за благословенията на завета. „Аз ще ви приема, и ще ви бъде Отец, и вие ще Ми бъдете синове и дъщери.“ (6:16-18)

„Условието за приемане в Господното семейство е излизане от света, отделяне от всички негови оскверняващи влияния. (...) Като вярващи в истината трябва да бъдем различни в практика от грех и грешници.“ *Божията удивителна благодат, с. 57*

„Въпреки падението на Израел като народ, сред него остана благочестив остатък, който щеше да бъде спасен.“ *Деяния на апостолите, с. 169*

Преди Исус да завърши службата Си към еврейската нация, Той направи първата стъпка - „организиране на църквата, която след Христовото възкресение трябваше да продължи Неговото дело на земята“ (ДА 10). „И определи дванайсет души.“ (Марк 3:14) На тези верни ученици, макар и материално бедни и малко на брой, Исус каза по-късно: „Не бой се, малко стадо, защото вашият Отец благоволи да ви даде царството“ (Лука 12:32).

Чрез благословенията на Евангелието този верен остатък, заедно с вярващите юдеи и езичници, които се обединиха с тях, съставляваха Божия заветен народ на християнската религиозна система.

Изгубване на първата любов

За съжаление, така стана, че първата любов, така преживяна от онези ранни вярващи, избледня в апостолското време (Откр. 2:4,5).

Символизирана в Откровение 6:1,2 като „бял кон“, с Христос като неин основател, излязла „побеждаваща и да победи“, изглежда е трудно да си представим как тази ранна църква можа така скоро да изгуби любовта и ревността си. Докато Христос апелира към нея да се покае, голямото мнозинство позволи вярата им да изстине. Тайната на беззаконието вече действаше в дните на Павел, покварявайки здраво чистотата на вярата веднъж предадена на светиите. Цветът на коня се промени в червен, след това в черен, в блед, илюстриращ подходящо постоянното духовно западане, като всяка следваща генерация на изповядващата се за

Христова църква изпадаше все повече и повече в отстъпничество.

Въпреки това голямо „отстъпление“ (2Солунци 2:3) на изповядващата се църква, Бог винаги имаше верни хора, готови да стоят в защита на истината и правдата. Във всяка следваща генерация верни души съставляваха истинската Христова църква.

Остатъкът от Сардис и Филадельфия

Следвайки историческите периоди на Ефес, Смирна и Пергам, както Христос водеше остатъка от Сардис, през краткия, но забележителен период на Филадельфия, две големи изпитания дойдоха над Неговите верни хора. Под образа на ангела от Откровение 14:6,7 Бог изпрати една вест на света, съобщавайки часа на Неговия съд с един призив да се боят и да Му се поклонят, фокусирайки върху 1844 година. Основана върху очистването на небесното светилище, както беше пророчувано в книгата на Даниил (8:14), вестта „беше определена да отдели истинския Божий народ от гибелните влияния на света и да го събуди, за да познае своето истинско състояние на изравняване със света и отклонение от Бога.“ *Великата борба, с. 309*

Въпреки че онези, които приеха адвентната вест в Северна Америка, бяха дошли от различни религиозни общества, „разделящите граници бяха разкъсани. Противоречащи си едно на друго мнения във вярата бяха унищожени (...), гордост и изравняване със света бяха отстранени, неправдата се поправяше, сърцата се свързваха в сърдечно общение, владееха любов и радост“ (ВБ 310).

Това блажено състояние на единство и любов между малкото верни беше подходящо описано чрез името, дадено на църквата от този период – Филадельфия – „братска любов“.

Но Исус не се яви лично, както те очакваха. След като отмина времето, когато първоначално очакваха Христос да дойде, много се отказаха от своята надежда в скорошното идване на Христос. Въпреки това обезсърчение, едно малцинство още остана твърдо.

Тъй като им беше отказана привилегията да говорят за своята надежда в собствените им църкви, „през лятото на 1844 г. от църквите се оттеглиха около 50 000 члена“ (В. Б. 307). Втората ангелска вест от Откровение 14:8 съобщава „падането на Вавилон“ и тогава беше приложима за онези протестантски църкви, които бяха отхвърлили вестта на първия ангел.

Една грешка в изчислението на пророческия период беше направена и филаделфийските вярващи се съединиха още повече в провъзгласяването на скорошното идване на Христос. „Подобно на бурна вълна се разпространи това движение по страната. То отиваше от град на град, от села на село, до най-отдалечените места, докато очакващият Божи народ бе напълно пробуден. (...) Вярващите се видяха освободени от неувереността и забъркаността си и надежда и насърчение изпълниха отново сърцата им. (...) Да бъдат подготвени за посрещането на Господа – това беше грижата на изпълнените със страх Божи души. Тогава се забелязваше постоянна молитва и всецяло предаване на Бога.“ *Великата борба*, с. 327, 328

Но тъй като 22 октомври 1844 г. отмина без никакъв знак за тяхната блажена надежда – славното явление на Исус в небесните облаци, за да ги вземе у дома – второто адвентно движение претърпя горчиво разочарование. Много от онези, които се бяха отделили от техните предишни църкви в 1844 г., сега се отказаха напълно от вярата си.

Лаодикия и остатъкът

Въпреки това Христос не беше забравил своите верни хора. Чрез ръководството на Светия Дух Исус водеше един малък остатък от Филаделфия в периода на Лаодикия и в светлината на чудната, но сериозна истина за Неговата служба в Светая Светих на небесното светилище, където беше започнало последното дело на Христовото служене за Неговия заветен народ. С това дело Христос определяше чии имена ще бъдат запазени в Неговата Книга на живота (Откр. 3:5). Както е показала историята, не всички, които са изповядвали вяра в Него, са останали верни на техния заве-

тен обет. При съденето на „Божие домочadie“ (1Петр. 4:17) ще бъде решено кой е счетен за достоен за обещаното наследство под Неговите заветни благословения. Това е последното дело, което Христос ще извърши преди да се завърне, за да претендира за Своя народ като Своя собственост. (Опитности и видения, с. 198, виж също и Даниил 8:14, Евр. 8:1-4; Откр. 3:7,8; 11:119)

Тъй като Божият верен остатък влезе в този седми и последен период от историята на новозаветната църква, светлината върху светилището донесе със себе си светлина върху Божия закон, който се съдържа там (Откр. 11:19). Четвъртата заповед, така дълго потъпквана от голямото мнозинство на падналите църкви, сега беше видяна в по-ясна светлина като един вечен завет (Изм. 31:16, 17).

Като Божи народ на завета, църквата на остатъка сега ясно видя, че бяха изпитвани върху съответната истина. Господната служителка писа: „Видях, че святата събота е и ще бъде разделителната стена между истинския Божи Израел и невярващите. Тя е големият въпрос, който ще обедини сърцата на Божиите скъпи очакващи светии.“ *Опитности и видения*, с. 45

Криза в Лаодикия

Поглеждайки напред към периода на последния конфликт, Йоан писа: „Тогава змеят се разгневи срещу жената и отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исус“ (Откр. 12:17). Докато Божият останал народ може да очаква известно голяма съпротива от неприятелите на Христовата кауза, Господната служителка предупреждава: „Трябва да се страхуваме много повече от себе си, отколкото от външни фактори.“ (*Избрани вести*, т. 1, с. 112) Сатанинските атаки са се проявявали главно вътре в собствените редици на остатъка. Така примамващи бяха неговите изкушения, че много от онези, които някога бяха ревностни, станаха индиферентни към Христовата кауза.

В 1852 г. само осем години след 1844 г., Господната служителка беше подвижена да запише: „Мнозина, които изповядват, че оч-

акват идващия скоро Христос, се нагаждат към този свят и търсят повече неговото благоволение, отколкото това на Бога. Те са студени и формални.“ *Опитности и видения*, с. 99

„Зная твоите дела, че не си нито студен, нито горещ. О, да беше или студен, или горещ! (...) понеже казвах: „Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а не знаеш, че си окаян, нещастен, беден, спял и гол.“ (Откр. 3:15, 17)

„Тържественото свидетелство, **от което зависи съдбата на църквата**, е било почти пренебрегнато, че и дори напълно отхвърлено.“ *Опитности и видения*, с. 210

Ако това състояние на духовна индефирентност продължеше без истинско покаяние, тогава онези, които останеха в това състояние, щяха да бъдат повърнати от Христовите уста (Откр. 3:16). Това фигуративно „означава, че Той не може да представя вашите молитви и израз на любов пред Бога. Не може по никакъв начин да подкрепи начина, по който проповядвате Словото Му, нито духовната ви работа. Не може да представи религиозната ви дейност с молбата да ви бъде дадена благодат.“ *Свидетелства към църквата*, т. 6, с. 346

Когато това пряко свидетелство най-напред беше представено на онези, които бяха провъзгласявали третата ангелска вест, мнозина мислеха, че то ще извърши бързо делото. Това раздвижи Божия народ навсякъде. Но тъй като времето отмина, то загуби ефекта си в сърцата на вярващите. Седем години по-късно Господната вестителка писа: „Видях, че тази вест няма да постигне целта си само за няколко месеца. Тя е определена да събуди Божия народ, да му открие отстъплението и да го доведе до ревностно покаяние, за да бъде благословен с Исусовото присъствие и да бъде подготвен за високия вик на третия ангел.“ *Свидетелства към църквата*, т. 1, с. 167

За следващите 23 години църквата на Лаодикия нарасна много в численост и материален просперитет. Но Господната служителка беше принудена да напише:

„Изпълвам се с тъга, като си помисля за състоянието ни като народ. Господ не е затворил небето за нас, а собственото ни поведение

на постоянно отстъпничество ни е отделило от Него. Гордост, алчност и любов към света са изпълнили сърцата, в които няма страх от отхвърляне или осъждане. Скръбни и дръзки грехове се вършат сред нас. Общото мнение е, че църквата процъфтява и че мир и духовно благополучие царуват вътре в нейните предели.

Църквата се е отдръпнала от Христос и не следва своя Водач, а твърдо се връща към Египет. Но малцина са обезпокоени или учудени от липсата на духовна сила. Съмнение и даже неверие в свидетелствата на Божия Дух заквасват църквите навсякъде. (...) **Свидетелствата не се четат, нито се оценяват.**“ *Свидетелства към църква, т. 5, с. 210*

Този някога ревностен остатък, изпълнен с Исусовата любов, сега отстъпваше далеч от Него.

Шест години по-късно, през юли 1888 г., беше публикувано следното свидетелство: „Фактите относно истинското състояние на изповядващия се Божи народ говорят по-силно от тяхното изповядване и става очевидно, че **някаква сила е отрязала въжето, което ги е заковало за Вечната Скала, и че те са отнесени далеч в морето без карта или компас.**“ *Ривю енд херълд, 24.07.1888*

Една много скъпоценна вест

Понеже мнозина бяха изгубили от погледа си Христос, като техен водач, през 1888 г. на Генералната конференция в Минеаполис „чрез старейшините Уагонър и Джонс Бог, в Своята голяма милост, изпрати на народа Си една много ценна вест. С тази вест трябваше да се издигне по-явно пред света разпнатия Спасител, жертвата за греховете на целия свят. Тя представляваше оправдание чрез вяра в Гаранта. Тя подканваше хората да приемат Христовата правда, която се открива в послушание спрямо всички Божии заповеди. (...) В ръцете Му е дадена власт, за да дава богати дарове на хората и да предава скъпоценния дар на Своята собствена правда на безпомощния човек. Тази е вестта, която Бог заповяда да се даде на света. Тя е третата ангелска вест, която трябва

да се проповядва със силен глас и да се придружава от изливането на Неговия Дух в голяма мярка.“ *Свидетелства за проповедници, с. 41, 42*

„Времето на изпита е точно пред нас, защото високият вик на третия ангел вече е започнал в откриването на Христовата правда, на прощаващия греха Изкупител. Това е началото на светлината на ангела, чиято слава ще изпълни цялата земя.“ *Ривю енд херълд, 22.11.1892*

За съжаление, през 1903 г. от състоянието на църквата беше очевидно, че тази вест никога не беше приета напълно. „Сериозна и важна истина е това, че мнозина, които са били ревностни да проповядват третата ангелска вест, сега стават безгрижни и равнодушни. (...) Вместо да води света към това да се покорява на Божия закон, църквата се съединява все повече със света чрез беззаконие. Всекидневно църквата се обръща към света.“ *Свидетелства към църквата, т. 8, с. 99*

Отделяне в Лаодикия

Единадесет години по-късно в Европа избухна Първата световна война. Когато ръководството на изповядващия се за Божи народ в Европа предаде на църквата да поддържа военния дух – включително, когато беше необходимо, носене на оръжие и изпълнение на служба в събота – показаха, че не са градили върху солидната скала. Бидейки така силно повлияни от духа на света, те изгубиха от погледа високото си призвание като Божи народ на завета. Тези, които протестираха срещу отстъплението, бяха изключени. Само в Германия над 2000 души, отказали да служат в армията, се отделиха от Адвентната църква. Подобни действия от страна на изповядващи се Божии люде се извършиха и в други страни в Европа. Много от тези верни души претърпяха затвор и смърт заради становището, което заеха.

При приключването на войната малцината верни, разпръснати навсякъде в 16 страни на Европа, се събраха заедно с надежда за помирение с техните бивши братя. Подобно на верните в църквата

през другите периоди, „за да запазят мира и единството, те бяха разположени да направят всякакви отстъпки, непротиворечащи с верността към Бога“ (ВБ, 35). За нещастие, ръководството на църквата, заблудени относно духовното си състояние, отказаха да действат срещу онези, които бяха нарушили Божия закон.

Отделянето, макар и болезнено, стана неизбежно. Така се родиха АДВЕНТИСТИ ОТ СЕДМИЯ ДЕН РЕФОРМАТОРСКО ДВИЖЕНИЕ.

Поправителите и възстановителите на развалини

Днес, под движението символизирано чрез онзи друг ангел от Откровение 18:1-4, „Божии люде на „остатъка“, стоящи пред света като реформатори, трябва да показват, че Господният закон е основата на всяка трайна реформа. (...) С ясни и точни думи те трябва да говорят за необходимостта от спазване на всички заповеди на Декалога. Принудени от Божията любов трябва да сътрудничат на Господа във възстановяването на запустелите места. От тях се иска да бъдат поправители на развалините, възобнови-тели на места за население (Исаия 58:12).“ *Пророци и царе, с. 349*

Драги читатели, „онова, което Бог възнамеряваше да направи за света чрез Израел, избрания народ, Той ще постигне чрез земната Си църква в наше време. Лозето е дал „под наем на други земеделци“, а именно на Своя народ, който спазва завета, проявява верност и дава „плодовете на времето им“. Никога Господ не е оставал без Свои истински представители на земята, които да вземат присърце делото му. Тези свидетели за Бога принадлежат към духовния Израел и за тях ще се изпълнят всички заветни обещания на Йехова към древния Му народ.“ *Пророци и царе, с. 367*

„Тук е нужно търпението на светиите, на тези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исус.“ (Откр. 14:12)

Предизвикателствата пред остатъка

М. Д. Строя

Остатък е малка, оцеляла група. Отначало трябва да е била една много голяма група, но размерът е намалял, докато „оцелелият“ остатък е станал твърде малко на брой. Разликата между героичната оцеляла група „остатък“, от една страна, и първоначалната голяма група, от друга страна, може да бъде така голяма, че духовният, или дори физическият, живот да е изложен на риск. Отначало всичко може да изглежда така еднакво, че никой да не може да ги различи (точно както десетте девизи от притчата), но в края на краищата те ще се окажат на противоположни полюси.

Разпознаване на остатъка

От библейска перспектива най-добре познатият стих, отнасящ се до един остатък, се намира в Откровение 12:17, където четем, че „змейт се разяри против жената, та отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исус“ (което е Духа на пророчеството, както е отбелязано в Откр. 19:10).

Това говори, че първоначалното мнозинство („жената“, спомената по-горе в същата глава) е изгубило поне една от тези две характеристики и следователно е станало духовно мъртво.

Различаване тактиката на змея

С коварството си змейт, споменат в този стих, води отчаяно борба, понеже знае, че малко време му остава и че краят е близо. Той води борба за една изгубена кауза в една битка, която не може да спечели. Въпреки това прави всичко възможно, за да завежда със себе си колкото се може повече към същата гибел: „Затова веселете се, небеса, и вие, които живеете в тях! Но горко ти, земя и море, защото дяволът слезе при вас много разярен, понеже знае, че му остава малко време“ (Откр. 12:12). Библията сравнява неговото поведение с това на лъв, търсещ за плячка: „Бъдете трезвени, бъдете бдителни, защото вашият противник, дяволът, обикаля като рикаещ лъв и търси кого да поглъне“ (1Петр. 5:8). Въпреки че се опитва да унищожи всеки един, неговите предпочитани жертви – предметът на неговия специален прицел и атакуване – са „избраните“, които се опитва да измами по всички възможни начини (Мат. 24:24).

Спомням си, когато един тигър избяга от зоологическата градина, до която живеел близо, и всеки един в района беше предупреден да стои вътре. Хората можеше да се изложат на голяма опасност, ако се осмеляха да стоят вън от домовете си без закрила! Това е вярно и в духовен смисъл за всеки един

общо казано – особено за остатъка, които са се екипирани с цялото Божие снаряжение (виж Ефесяни 6:10-17).

Силата на остатъка не е негова собствена. Тя идва от Един, Който заяви: „Даде Ми се всяка власт на небето и на земята“ (Мат. 28:18), след като победи дявола върху собствения му терен.

Какво стана с мнозинството?

Защо само един малък остатък оцеля? Кое създаде разликата между двете групи? Това трябва да е станало с „Божиите заповеди“ и „Свидетелството за Исус“ и начина, по който остатъкът се отнася към тях. Това беше, което ги отдели.

Докато някои спазваха Божиите заповеди и свидетелството за Исус за известно дълго време, после ги изоставиха, щом принципите противоречаха на техните светски интереси. Може би дори тяхното физическо оцеляване беше поставено на риск. Тези личности са символизирани чрез семето, което падна на канара, в притчата, която Исус разказа. Някога те приеха Словото с радост, но нямаха корен, и когато дойде изпитанието, те отстъпиха. Но остатъкът оцеля духовно чрез придържане към принципите на Божия закон непоколебимо до края.

Бог никога не е бил без поне една малка група от верни последователи, които са оставали непо-

колебими по дух при широкоразпространеното отстъпничество. Има знаменосци, вдигащи знамето на истината. „Оставил съм си седем хиляди мъже, които не са преклонили коляно пред Ваал.“ Така и понастоящем има остатък, избран по благодат.“ (Римляни 11:4,5) Този остатък стои със силата, която Бог му дава.

На Господната служителка беше показано, че „не всички обаче ще бъдат впримчени от измамите на врага. Когато наближи краят на всички земни неща, ще има верни, способни да различат знаменията на времето. Докато много изповядващи се за вярващи ще се отрекат от вярата си чрез своите дела, ще има един остатък, който ще издържи до края.“ *Деяния на апостолите*, с. 243

Заставане срещу изкушението на „лъва“

Няма значение колко голяма е била първоначалната група или какъв брой са започнали да тичат в Христовото поприще. Не е и така важно да се знае колко са се загубили по пътя. Най-важното е да бъдем един от онези, които успяват да завършат християнския живот победоносно и ще бъдат намерени между спасените. „На този, който победи и който пази Моите дела докрай, ще дам власт над народите.“ (Откр. 2:26) „А моят праведник ще живее чрез вяра“, „и ако се дръпне назад, няма да благоволи в него душата Ми.“ Ние обаче не сме от онези, които се дърпат назад и се погубват, а от тези, които вярват и душата им се спасява.“ (Евр. 10:38, 39)

Многократно сме излагани на различни изкушения и изпитания по християнския път. Някои от тях с Божия помощ може да бъдат победени съвсем лесно, понеже не предизвикват отзвук вътре в нас. Други се оказват истински предизвикателства в духовния ни живот – възбуждат една чувствителна струна в сърцето ни, отправени са към някои слаби точки или наклонности в нашия характер. Тогава това изкушение става истинско предизвикателство – един момент, когато личността трябва да направи болезнен избор:

Отстъпва на изкушението и

Може би най-големият въпрос, пред който се изправяме, е проявяване на послушание с правилна мотивация и отношение, с една воля, която е напълно потопена във волята на Бога.

(може би) „наслаждава се за кратко време на греха“ (Евр. 11:25), последвано от тежестта за вина, разкаяние и угризение на съвестта. Или отказване от собствени човешки временни удоволствия или интереси и вършене това, което е право, независимо какво коства себеотричането („Не сте още съпротивили до кръв в борбата си против греха“), но се наслаждаваме дългосрочно на вътрешен мир и чиста съвест (Евр. 12:4).

Кое всъщност ни мотивира?

В притчата за блудния син имаме примера на по-стария брат, който се лишаваше и оказваше послушание към волята на баща си. „Ето, толкова години ти работя и никога не съм престъпил някоя твоя заповед“ (Лука 15:29). Той се почувства огорчен за своето преживяване, което в действителност не му носеше никакво истинско задоволство или удовлетворение. Изглеждаше, че действителното различие между него и брат му беше само че той не смееше да върши каквото неговия брат беше извършил. Той беше послушен на баща си и му служеше само понеже не искаше да поеме рисковете и се страхуваше от последствията. Но той не изпитваше частие от служенето на баща си и живеенето в съгласие с волята му. Този вид послушание, въпреки че изглежда почтено в очите на хората, не може да бъде зачетено като духовно постижение. Бог не приема нищо освен сърдечна готовност.

Един напълно различен вид послушание беше проявен в опитността на нашия Спасител, Който с право можа да каже: „Иде князът на този свят. Той няма нищо в Мене“ (Йоан 14:30). Нямаше кукичка, която Сатана можеше да използва, за да примами Исус. Нямаше никакъв положителен отклик, какъвто и да е в душата на Христос към някои от изкушенията на дявола.

Исус не се подчиняваше на

Своя Отец против собствената Си воля или удоволствие. Неговото послушание към Отец беше в пълна хармония със собствената Му воля. То беше израз на собствената Му воля. Това отношение беше съвършено илюстрирано в опитността на Неговия живот на тази земя, точно, както е било предсказано преди столетия: „Драго ми е, Боже Мой, да изпълняват Твоята воля; да, законът Ти е дълбоко в сърцето ми“ (Пс. 40:8).

Службата от любов

Праведният пророк Даниил разбра основния принцип, че едно външно послушание не е достатъчно, ако не е мотивирано от вътрешно желание и наслада да се върши волята на Бога. Поради тази причина преди да се осмели да даде изобщо някакъв съвет на цар Навуходоносор, Даниил наблегна на факта, че послушанието е ценно, ако произлиза от едно щастливо, желаещо сърце: „Затова, царю, нека ти бъде угоден моят съвет да оставиш греховете си чрез правда и беззаконията си – чрез милост към бедните, ако искаш да се продължи благоденствието ти.“ (Дан. 4:27)

Според конкорданса на Стронг действителното значение на думата „угодно“ (англ. acceptable), която се явява в този текст, в оригиналния език е „шефар“, което означава „да бъдеш чудесен“, „бъди приятен, желан“, „удовлетворен“ и „мисли добро“. Това значение се явява също в превода на този библейски стих в други езици. Едва след като Навуходоносор бъдеше доволен от съвета, счетеше го за „приемлив“ за себе си и постъпеше според него, послушанието му щеше да има изобщо някаква стойност (за всички).

„Но обърнете внимание тук, че послушанието не е просто едно външно съгласие, а служба от любов.“ *Пътят към Христа*, с. 61

Когато Псалм 1 описва характеристиките на човека, който е благословен от Бога, отбелязва това, че „се наслаждава в закона на Господа“ (ст. 2). Тази личност намира удоволствие във вършене на Божията воля; неговата (нейната) воля не е в разрез с Божия закон. Божията воля, както е изразена в Неговия закон, и волята на личността са във свършена хармония. Същата мисъл се намира в Псалм 112:1 „Блажен онзи човек, който се бои от Господа и се наслаждава в заповедите Му.“

Ако размислим върху различните предизвикателства, пред които ние лично се изправяме, ще преброим между тези предизвикателства различни силни изкушения, на които трябва да се съпротивим. Може би най-големият въпрос, пред който се изправяме, е проявяване на послушание с правилна мотивация и отношение, с една воля, която е напълно потопена във волята на Бога – обичаща каквото Той обича и мразеща каквото Той мрази. Посрещането на това предизвикателство е възможно само чрез новородение.

Новородението не е една външна промяна на поведението. То е коренна промяна в мисленето, което променя нашата самоличност. Дълбочината на душата е променена чрез силата на Светия Дух.

„Ще се забележи една промяна в характера, в навиците, в поведението ни. Контрастът между това, което сме били, и това, което сме, ще бъде явен и категоричен.“ *Пътят към Христос*, с. 58

„Онези, които принасят плода на Духа (Галат. 5:22,23), „не ще се съобразяват вече с предишните си желання, но чрез вярата в Божия Син ще вървят по Неговите стъпки, ще отразяват Неговия характер и ще очистват себе си, както Той е чист. Те обичат сега тези неща, които някога са мразили, и мразят нещата, които някога са обичали.“

Пътят към Христа, с. 59

Въпрос на сърцето

Тъй като Бог е праведен, Той дава равни възможности на всички – Светият Дух работи във всяко човешко същество, борейки се да извърши този нов вид преживяване. Защо тогава някои ще бъдат

спасени, докато други ще бъдат изгубени? Кое прави тази разлика? Отговорът е съвсем прост: Бог е надарил всички със свободна воля. Само чрез наше съгласие и сътрудничество Светият Дух може да ни промени. Следователно нашето покорно желание спрямо Неговата заповед трябва да бъде постоянно.

Трябва да не забравяме Божията любов и мъдрост – и че с избиране Неговия път в дългото надбягване ще бъдем щастливи. Теоретически това звучи добре и изглежда твърде приемливо. Но когато се опитаме да приложим тази истина на практика във всекидневния ни живот, намираме, че често изборът изисква борба. Библията нарича тази борба „доброто войнстване на вярата“ (1Тим. 6:12). Но ако изберем собствения си път, ще се отдалечаваме все повече и повече от щастиято.

През време на тази борба често се нуждаем да си напомним за безграничната Божия любов и Неговата безкрайна мъдрост и сила, така че да можем да помним да се доверяваме на Невидимия и да правим съобразно с това нашите избори в живота. Колкото повече изучаваме Божието Слово, толкова повече ще откриваме красотата в Неговия характер и ще се удивяваме на Неговите планове. Това нарастващо откриване на Неговата воля прави много по-лесно за нас да разберем и се отъждествим с Неговия план за нас. Чрез следване Божия план в действителност ще бъдем изпълнители на собствената ни воля, която е станала сходна с Неговата.

Противоположното е да бъдем като Валаам. Той се подчини на Божия план, но без да се съпротивлява го направи така неохотно, поради това, че Божията воля му пречеше да придобие богатство и щастие. Този вид послушание не беше от стойност за него!

Ако сме мислили като Валаам, пропускаме истинското преживяване на новородението или не го улучваме и крайно време е да се събудим и любезното взаимоотношение с Бог да бъде възстановено, което ще ни даде възможност да преминем безопасно напред през необикновените изпитания.

Един апел към всички

Господната вестителка заявява: „Какво да кажа, за да събудя Божия народ на „остатъка“? Показани ми бяха предстоящите ужасни събития. Сатана и ангелите му събират сили, за да победят Божиите люде. Дяволът знае, че ако спят още малко, със сигурност ще успее да ги победи и унищожението им ще е неизбежно.“ *Свидетелства към църквата*, т. 1, с. 231

„Искате ли да избегнете седемте последни язви? Искате ли да влезете в славата и радостта, които Бог е приготвил за тези, които Го обичат и са готови да страдат за Него? Ако е така, трябва да умрете, за да живеете. Пригответе се, пригответе се, пригответе се! Вие трябва да сте много по-подготвени, отколкото сте сега, защото Господният ден наближи. (...) Жертвайте всичко за Бога. Поставете всичко на Неговия олтар – Аза, имота и всичко, една жива жертва. Ще ви коства всичко, за да спечелите славата.“ *Опитности и видения*, с. 68

„Покорим ли се на Христос, сърцето се съединява с Неговото сърце, волята се превръща в Негова, умът става едно с Неговия ум, помислите са запълнени от Него; ние живеем Неговия живот.“ *Христови прутчи*, с. 192

Не е Божията воля за нас да проявяваме само външно праведен живот, както се опитваха фарисеите да правят. „Това е Божията воля за вас – вашето осветение.“ (1Солун. 4:3) Цялото ни същество, включващо нашите мисли и чувства, трябва да бъде доведено до послушание към Господа: „Понеже събаряме помисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бога, и пленяваме всяка мисъл да се покорява на Христос“ (2 Кор. 10:5).

Тогава, и само тогава, Исус ще може да дойде и да претендира за нас като Негова собственост, понеже „когато стане явно, ще бъдем подобни Нему“, защото ще Го видим както е“ (1 Йоан. 3:2). Тази цел може да бъде осъществена само когато имаме Христовия дух: „Имайте в себе си същия дух, който беше в Христа Исуса“ (Фил. 2:5). Една такава опитност е обозначена с думите: „Христос във вас, надеждата на славата“ (Кол. 1:27).

Когато това условие е изпълне-

но, когато имаме духа на Христос и Неговите мисли, споделяме Неговите ценности и имаме чувства и поведение, които са в хармония с Него, тогава плодът на Духа ще се открие съвършено в нашия живот. „Изискванията на закона“ ще бъдат изпълнени в нас, „понеже ходим не по плът, но по Дух“ (Римл. 8:4).

Това е принципът на любовта – самата основа на Божия закон и израз на Неговия характер – който мотивира действията и поведението на християнина, като обхваща всички аспекти на живота. Става така, че „изискванията на закона“ се изпълняват във всяко отношение. „Исус не променя характера при Своето идване. Делото на преобразяване трябва да бъде извършено именно сега. Нашият ежедневен живот определя вечната ни участ.“ *Дом и семейство, с. 16*

Така практическите аспекти на нашата вяра ще бъдат изявени в много области на нашия живот, включително:

Наслада в Божия закон и спазване на съботата

„Делото на възстановяване и реформа, продължило чрез завърналите се изгнаници под ръководството на Зоровавел, Ездра и Неемия, представя една картина на едно дело на духовно възстановяване, което трябва да бъде извършено в заключителните дни на тази земна история. (...) **Божият народ на остатъка, стоящ пред света като реформатори, трябва да покажат, че Божият закон е основата на всяка трайна реформа и че съботата от четвъртата заповед трябва да стои като един паметник за сътворението, едно постоянно напомняне за Божията сила. С ясни и отчетливи насоки трябва да представят необходимостта от послушание спрямо всички заповеди на Декалога.** Принудени от Христовата любов трябва да се съединят с Него в изграждане на запустелите места. Те трябва да бъдат поправители на развалини, възстановители на места за население.“ *Конфликт и кураж, с. 269*

Подпомагане за тясно свързано семейство

„Първата работа на християни-

те е да бъдат единни в семейството.“ *Дом и семейство, с. 36*

„До голяма степен именно на родителите се дължи атмосферата в домашния кръг. Когато между тях има неразбирателство, децата израстват и се възпитават в същия дух. Направете вашата домашна атмосфера да ухае с приятния аромат на нежност и внимание. Ако сте се отчуждили един от друг и не сте успели да бъдете библейски християни, обърнете се; защото характерът, който проявявате по време на изпит, ще бъде същият, който ще имате и при идването на Христос. Ако трябва да бъдете светии на небето, трябва да бъдете най-напред светии на земята. Чертите на характера, които изграждате в живота си, няма да бъдат променени при смъртта, нито при възкресението. Вие ще излезете от гроба със същите наклонности, каквито сега проявявате в своя дом и в обществото.“ *Дом и семейство, с. 16*

Живеене според светлината на здравната реформа

„За тяхно собствено добро е, че **Господ съветва останалата църква да изостави употребата на месна храна, чай и кафе, и други вредни храни.** Има изобилно други неща, с които можем да живеем, които са здравословни и добри. Между онези, които очакват идването на Господа, яденето на месо ще бъде напълно премахнато; месото няма да бъде част от тяхната диета. Трябва винаги да държим тази цел и да се стремим да работим постоянно напред към нея.“ *Съвети за църквата, с. 231*

Остатъкът на Божия народ трябва да бъде един обърнат народ. Представянето на тази вест трябва да има за резултат обръщане и освещаване на души. (...) Има някои, изповядващи се вярващи, които приемат известна част от свидетелствата като вест от Бога, докато отхвърлят онези части, които осъждат техните любими угаждания. Такива личности работят против собственото си благополучие и благополучието на църквата. Съществено е да ходим в светлината, докато имаме светлина. Онези, които претендират, че вярват в здравната реформа и въ-

преки това постъпват противно на нейните принципи във всекидневната си житейска практика, вредят на собствените си души и оставят лошо впечатление върху умовете на вярващи и невярващи.“ *Съвети към църквата, с. 233*

Обличане по християнски начин

Господната служителка обяснява: „Видях, че Божият народ стои на омагьосана почва, че някои са загубили почти изцяло представа за краткостта на времето и стойността на душите. Пазителите на съботата са обладани от гордост в облекло и външност. Ангелът каза: „Пазителите на съботата ще трябва да умрат за Аза, за гордостта и за хорската похвала“... Видях, че ако на себеиздигането бъде позволено да се вмъкне, то със сигурност ще заблуди душите, и ако не бъде премахнато, ще ги заведе в погибел. Когато някой започне да се издига в очите си и да мисли, че може да прави нещо, Божият Дух бива отблъснат и той бива оставен на собствената си сила, докато отпадне.“ *Опитности и видения, с. 107, 108*

Сега е времето – откъде да започнем?

„Всяка сутрин посвещавай себе си на Бога; направи това най-първото си и главно задължение. Нека твоята молитва бъде: „Вземи ме, о, Господи, и нека стана напълно Твой. Поставям всички мои планове в Твоите нозе. Употреби ме днес в служба за Тебе. Остани с мен и нека всичко, което извърша, да бъде извършено за Тебе.“ Това е нещо, което трябва да се прави всеки ден. Всяка сутрин посвещавай себе си на Бога за съответния ден. Предавай всичките си планове на Него, за да бъдат осъществени или отхвърлени, според както Неговото провидение ще ти посочи. Така, ден след ден, ти можеш да предаваш живота си в ръцете на Бога и по този начин твоят живот ще бъде оформян все повече и повече според живота на Христос.“ *Пътят към Христа, с. 72*

Характеристики на остатъка

Д. Сурешкумар

Божията църква

Божията църква е една Божествено определена духовна институция, състояща се от верни последователи на Бога. В цялата Библия Божията църква е представена чрез жена. В Стария завет Господ често употребяваше името „Сион“, отнасящо се за Неговия народ (Исаия 51:16) и Той заяви: „Уподобих Сионовата дъщеря на благолепна и нежна жена.“ Подобно в Новия завет е представена като невяста – Христос е женен за Своята невяста – църквата. Апостол Павел обясни на вярващите под неговата грижа: „Сгодих ви за един Мъж, да ви представя като чиста девица на Христос“ (2 Кор. 11:2).

Юдейската църква: Израел беше избраният народ, обрисован като оженен за Бога, но неверен (Еремия 2:11-22). Във времето на Христос Исус видя църквата Си като безплодно смокиново дърво,

покрито с претенциозни листа, но лишено от скъпоценен плод.

Християнската църква в Новия завет: Истинският Израел на Бога не беше повече един народ, но по-скоро една църква, съставена от юдеи и езичници, които приеха Христос като свой Спасител. Христос основа Своята църква върху живата Скала.

Нелегалната църква през тъмните векове: Епископът на Рим беше заявил, че е главата на общоприетата църква. Езичеството даде място на папството, което сега преследваше онези, които обичаха Бога. През този период на преследване, конфликт и тъмнина, милостивият Бог нежно се грижеше за Своята останала църква, скрита в пустинята.

Църквата остатък, църквата в края на времето: Бог е призвал църквата Си остатък в тези дни да свети като светлина на света (Ефес. 5:27). И няма съмне-

ние, че, с нас или без нас, Господ ще намери една такава църква на земята, когато дойде. В интерес на нашето спасение, разбра се, ние искаме да бъдем част от този малък остатък-църква, **триумфалната църква**, защото Христос и Неговата църква са неразделни. „Свързване с Христос означава свързване с Неговата църква.“ *Възпитание, с.299*

„Божията църква работи за разпространение на истината, надарена от Него да върши особено дело. И ако Му е вярна, послушна на всичките Му заповеди, в нея ще пребъдва съвършенството на Божествената благодат. Ако бъде вярна на връзката си с Него, ако почита Господа Бога докрай, никоя сила не може да ѝ устои.“ *Деянията на апостолите, с. 271*

Божията църква е стълб на истината. Тя защитава и практикува истината (1 Тим. 3:15).

Остатъкът

В Откровение 12 Йоан говори за края на времената и го отнася към истинския Божи народ, наричайки ги остатък, срещу който Сатана ще воюва. През вековете истинската църква са били Божиите верни, които Сатана мразеше, но не е можал да ги принуди на компромис. Онези, които са останали верни на Бога при всички обстоятелства, включително всред голямо преследване, са истинският остатък. Когато всеки друг прави компромис със своите принципи, верните са онези, които побеждават Сатана чрез кръвта на Агнето и словото на тяхното свидетелство (Откр. 12:11). „Тогава змеят се разгневи срещу жената и отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исус.“ (Откр. 12:17)

Думата *остатък* (remnant – англ.) е произлязла от старата френска дума remenant – „останал“ от remanoir – „оставям, продължавам да съществувам“. Това означава един малък брой или сбор; или едно малко число останало от първоначално един по-голям брой. Има три различни гръцки думи, употребени в Новия завет – kataleimma, loipou и leimma, всички, които са преведени „остатък“. Гръцката дума, употребена от Йоан е loipos (loipou), което означава „принадлежи към част от едно цяло“, „**което остава или продължава**“ и така представлява останалото от оригинала.

Господ Исус е избрал един народ да Му служи, един остатък от времето на падането на Адам. Само семейството на Ной беше вярно във времето на потопа (Бит. 6:1-8). Само малко израилтяни отказаха да се поклонят на златното теле в пустинята (Изх. 32:25,26). Само Илиия и 7000 други не преклониха коляно пред Ваал, когато Ахав водеше Израел в национално отстъпничество (3Царе 19:10-18). Само малцина обърнаха внимание на Божия призив да се върнат от Вавилон в Ерусалим по времето на Ездра (Ездра 2:1-70).

Когато Библията говори за църква-остатък, това също така

се отнася до една малка част от Божия народ, който остава верен на Бога в края на времето. Те се държат здраво за една чиста, неподправена вяра, към вярата и доктрините на ранната християнска църква, докато мнозинството около тях са направили компромис с вярата си.

Църквата остатък в края на времето се състои от онези личности, които със силата на Христос спазват Божиите заповеди и говорят за силата на Исус Христос с живота си. Те не са позволили езически идеи, идоли и светското да бъде въведено във вярата им. Това е библийската дефиниция за последния остатък. Бог винаги е имал, и винаги ще има, остатък.

Произход на остатъка

Евреите вярваха, че тъй като бяха потомци на Авраам, са Божии чада. Римокатолическата теология учи подобна идея: „Ubi Petrus, ibi ecclesia“ (Където е Петър, там е църквата). Но какво казва Библията? Пряка потомственост от един велик патриарх или от един апостол на Исус, без сходство с техния характер, не ни прави наследник на тези Божии мъже. Сходството на характера е решаващият фактор (Мат. 3:9; Йоан 9:39; Рим. 9:6-8; 11:22; Гал. 3:7-9).

„Произходът от Авраам се доказваше не с името и наследствеността, а със сходството на характерите. Така и апостолската приемственост не почива върху предаването на църковна власт, а върху духовното сродство. Живот, движим от апостолския дух, вярването и проповядването на истината, която те поддържаха, това е истинското доказателство за апостолска приемственост. Това е, което прави човеците наследници на първите евангелски учители.“ *Животът на Исус, с. 380*

Исус изрази условията, при които Господ е обещал да ни признае за Негов народ: „Моя майка и мои братя са тези, които слушат Божието слово и го изпълняват“ (Лука 8:21). „Ако пребъдвате в Моето учение, наистина сте Мои ученици.“ (Йоан 8:31) „Вие сте Ми приятели, ако вършите онова, кое-

то ви заповядвам.“ (Йоан 15:14). „Този, който пребъдва в учението, той има и Отец, и Сина.“ (1Йоан. 9)

„Едно голо изповядване не е нищо в Божиите очи. Истинското, смирено, доброволно послушание спрямо Неговите заповеди определя кои са Негови чада.“ *Свидетелства към църквата, т. 2, с. 360*

„Когато видим хора, държащи твърдо на принципа, изпълняващи безстрашно своя дълг, ревностни в Божието дело, в същото време смирени и скромни, благородни и нежни, търпеливи към всички, готови да прощават, проявявайки любов към души, за които Христос е умрял, не е нужно да питаме дали са християни. Те дават непогрешимо доказателство, че са били с Исус и са се учили от Него.“ *Свидетелства към църквата, т. 5, с. 217*

Характеристики на Божия народ

Бог нарича Своя избран народ на земята „Мои люде“. „Останалите от Израел няма да беззаконстват, нито да лъжат; нито ще се намери в устата им измамлив език; защото те ще пасат и ще лежат и никой няма да ги плаши.“ (Софония 3:13)

В този текст намираме следните характеристики:

- 1) Те „няма да беззаконстват“
- 2) „Нито да лъжат; нито ще се намери в устата им измамлив език“.

Тогава имаме тези обещания:

- 1) Те ще пасат и ще лежат, и
- 2) никой няма да ги плаши

Божии люде са тези, които ще очистят душите си чрез послушание към истината, както е в Исус. Бог ще има един отделен **особен народ**. Тяхната **вяра е особена**. Техните перспективи са особени. Те са една видима и установена църква. Откровение 12:17 описва техните характеристики в условията на последните дни на земната история. Те са определени чрез три главни качества:

- 1) Разчитат на Божията благодат и спазват Божиите заповеди (Откр. 12:17; 14:12).
- 2) Държат свидетелството за Исус Христос (Откр. 12:17). Този

израз - „свидетелството за Исус“ (marturia lesou), се споменава четири пъти в книгата Откровение 1:2, 9; 12:17; 19:10) и това се отъждествява с дара на пророчеството (ст. 10). Остатъкът също е характеризирани като имащи вярата на Исус (Откр. 14:12). Това ще рече, че те поддържат учението на нашия Спасител Исус Христос, основано върху всеотдайната вяра.

3) Накрая, остатъкът има търпението на светиите (Откр. 14:12). „Търпение“ тук означава „издръжливост“. В едно време, когато преобладават измама и отстъпничество, люде на остатъка се съпротивляват на постоянните атаки на неприятеля и остават верни и предани на Спасителя. Гръцката дума, преведена с „държи“, е echonoon, което означава *спазвам, придържам се или оставам верен, да бъдеш тясно съединен с личност или нещо*. Книгата Откровение също говори за награда, очакваща остатъка (Откр. 2:7).

„Жената е символ на църквата, а потомството на жената е броят на вярващите в някоя генерация на църквата. Ето едно положително пророчество, че последната църква ще бъде характеризирана чрез тази особена черта; ще имат свидетелството за Исус Христос. Но какво е свидетелството на Исус Христос? – „Защото духът на пророчеството е да свидетелстваме за Исус.“ (Откровение 19:10) Така остатъкът на нейното потомство е вярната църква.

Божие заповеди

В този важен и интересен период от края на времето Бог призовава Своя остатък да прогласява Неговия закон в духа и силата на Илия. Йоан Кръстител приготви пътя за първото идване на Христос, обръщайки вниманието на хората към десетте заповеди. Също така ние трябва да известим с ясен тон вестта „Бойте се от Бога и въздайте Нему слава, защото настана часът, когато Той ще съди“ (Откр. 14:7).

„Божие люде на „остатъка“, стоящи пред света като реформа-

тори, трябва да показват, че Господният закон е основата на всяка трайна реформа.“ *Пророци и царе, 349*

„Този, който обича и съблюдава съботата и поддържа чистотата на брачната институция, следователно се оказва приятел на човека и приятел на Бога. Този, който чрез поучение или пример смалвява задължението на тези две святи институции, е неприятел на Бога и човека.“ *Знамения на времето, 28.02.1884*

Печатът на Бога

Съботата е отъждествена със запечатващата вест от Откровение 7, защото съботата е Божият печат, Неговият собствен знак (Езекиил 20:12,20). Тъй като характерът на Бога, открит в Неговия закон, е отпечатан върху сърцето на остатъка, те са осветени чрез истината (Исая 8:16; Еремия 31:33; 2 Кор. 3:3; 2 Сол. 2:13; Йоан 17:17; Псалм 119:142). Когато на това състояние е напълно отговорено, тогава спазването на съботата е наистина знак за освещение, тъй също и един отличителен белег. Това ни определя като поклонници на истинския Бог и ни отличава от църквите на непослушанието (Изм. 31:16-18; Езекиил 9:4-6). Съботата ще бъде големият изпит за вярност при приключването на благодатното време.

Спазващият заповедите Божии народ са онези, които ще имат на челата си печата на живия Бог (Откр. 14:1,12; 7:2-4). „С покоряване на четвъртата заповед в дух и истина хора ще се покорят на всички предписания на Декалога.“ *Вярата, чрез която живея, с. 291*

Вярата в Исус

Остатъкът също са характеризирани, че имат вярата в Исус (Откр. 14:12). Това ще рече, че обхваща ученията на Исус, основани върху една вяра, предадена на Него.

„Вярата в способността на Христос да ни спасява напълно, изцяло и завинаги е вярата в Исус.“ *Избрани вестии, т. 3, с. 145*

Вяра, която действа

„Вярата е упование в Бога – вярване, че Той ни обича и знае

кое е най-добро за нас. Като така, тя ни води да избираме Неговите пътища, а не своите си.“ *Възпитание, с. 280*

„Чрез вяра ние получаваме Божията благодат, но не вярата е нашия спасител. Тя е само средство. Тя е само ръката, чрез която ние се хващаме за Христос и си присвояваме Неговите заслуги.“ *Животът на Исус, с. 128*

„Вярата е действието на душата, чрез която целият човек се отдава на ръководството и контрола на Исус Христос.“ *Ум, характер, личност, кн. 3, с. 167*

„Вярата, водеща до оправдание, винаги произвежда първо истинско покаяние и след това добри дела, които са плод на тази вяра.“ *Избрани вестии, т. 3, с. 165*

„Истинската спасителна вяра е неделима от покаянието и обръщането и ще изявява плодовете на Духа. Това е едно постоянно, съзнателно доверие в Исус.“ *Ривю енд херълд, 27.11.1883*

„Вяра и дела вървят ръка за ръка. Те действат хармонично в делото за побеждаване. **Дела без вяра са мъртви и без дела вярата е мъртва.** Делата никога не ще ни спасят. Заслугата на Христос е която ще ни ползва. Чрез вяра в Него, Христос ще прави всичките ни несвършени усилия приемливи за Бога. **Вярата, която се изисква да имаме, не е вяра, която не върши нищо. Спасителна вяра е тази, която действа чрез любов и очиства душата.**“ *Знамения на времето, 16.VI, 1890*

„Божият останал народ трябва да е обрънат народ. Представянето на тази вест трябва да има за резултат обръщането и освещаването на души. В това движение ще трябва да почувстваме силата на Божия Дух. Тази е една чудна, определена вест. Тя означава всичко за този, който я приема, и трябва да се проповядва със силен вик. Ние трябва да имаме истинска, твърда вяра, че тази вест ще се проповядва с увеличаваща се важност до приключването на времето.

Има някои така наречени вярващи, които приемат известни части от свидетелства като вест от Бога, докато отхвърлят онези

части, които осъждат техните любими удовлетворявания. Такива хора работят против собственото си благополучие и това на църквата...

Сериозна отговорност лежи върху онези, които познават истината, които съзнават, че делата им трябва да съответстват на вярата им, и че животът им трябва да бъде подобрен и осветен, за да се подготвят за делото, което трябва да се извърши в тези последни дни на вестта. (...) Има мнозина, на които липсва духовност, и които, ако не се обърнат, сигурно ще загинат. Смяете ли да направите този риск?" *Диета и храна*, с. 13

Те имат една предупредителна вест

Бог поучава, води и ръководи Своя остатък, така че те да могат да учат, водят и ръководят други. Остатъкът също ще предупреди онези, които се покланят на звяра и онези, които се уеднаквяват с образа на звяра, казвайки им, че ще срещнат Божия гняв (Откр. 14:9-11). Дълг на остатъка е да призове Божиите люде, които са още във Вавилон, да излязат и бъдат част от остатъка, потвърждавайки присъединяването си към истината (Откр. 18:4). Така остатъкът и онези, които са излезли от Вавилон ще съставляват пълнотата на Божия остатък преди Неговото идване. Този остатък известява часа на съда, прокламира спасение чрез Христос и възвестява приближаването на Неговото второ идване. Това е сериозно задължение.

Те са победители

„Божият народ се смирява пред Господ и се моли за сърдечна чистота.“ *Свидетелства към църквата*, т. 5., с. 468

Чрез Неговата сила те „победиха звяра и образа му, белега му и числото на името му“ (Откр. 15:2). Виж Деяния на апостоли, с. 265, 266; Великата борба, с. 537, 538.

Те ще „са издържали страха във времето на Якововата скръб. Устояли са без ходатай през по-

следното изливане на Божиите съдби.“ *Великата борба*, с. 538

Победителите ще бъдат стълбове в Божия храм и ще имат написано на челата си името на Бога, името на Новия Ерусалим и новото име на Исус (Откр. 3:12). Остатъкът не е само помилван и приет, но почетен. „Една хубава митра“ е поставена на главите им. Те ще бъдат като царе и свещеници на Бога и ще следват Агнето където и да отиде (Откр. 14:4,5).

Покрити с дрехата на Христовата праведност

„Чистата дреха на Христовата правда се поставя на изпитаните, изкушените, но верни Божии деца. Тези презирани, съставляващи последния остатък, ще бъдат облечени в чудесни облекла, за да не бъдат никога вече опетнени от покривите на света.“ *Свидетелства към църквата*, т. 5, с. 468

„Палмовите клонки означават, че те са спечелели **победата, а белите дрехи, че са били облечени с Христовата праведност.**“ *Библейски ковенар*, т. 7, с. 970

„Христос, само Христос и Неговата праведност ще получат за нас паспорт за небето.“ *Свидетелства към Южна Африка*, с. 32

Малцината, които са част от остатъка, имат искрен, сериозен, любещ копнеж по Бога. Те са предани във вършене на Божията воля. Не вършат само на думи служба, но отдават действително сърдечна служба, ходят смирено с Бога в кротост и разкаян дух и Господ ги приема и им дава благодатта на Светия Дух, за да могат да вършат работата според способностите, които Бог им дава да вършат (Михей 6:6-8). Те са сътрудници на Бога. Не претендират за своя собствена мъдрост, но признават, че само Божествената сила може да ги направи способни (1 Кор. 3:9).

Заключение

Остатъкът не само заявява, но действително спазва Божиите заповеди (Откр. 12:17; 14:12) от сърце, чрез силата и благодатта, които Исус дава. Те не се съединяват със света. Отделят се от всичко

светско (Яков 4:4), като не търсят светско признание и чест (Откр. 13:15-17; 14 и 15 глава).

Остатъкът са верни на Бога и Неговата истина, така и на църквата, „църквата, която е стълб и опора на истината“ (1Тим. 3:15). Те дават последното предупреждение на целия свят и провъзгласяват със сила вестта на онзи друг ангел (Откр. 18:1).

Те са вярващи, които побеждават егоизма. Като резултат от смъртта на Христос на голготския кръст, те вече не живеят за себе си, но за Него, Който умря за тях (2 Кор. 5:15). Остатъкът са между 144 000, които са изкупени от земята. „И в устата им не се намери лъжа; те са непорочни“ (Откр. 14:5).

„Това са онези, които идват от голямата скръб, и са опрали дрехите си, и са ги избелили в кръвта на Агнето“ (Откр. 7:14).

Остатъкът минава през един силен конфликт преди да станат триумфираща църква, както е описано в Откровение 13, 14, 15 и 17:14. Разбират, че принадлежението към църквата не означава и че принадлежат на Христос, но принадлежението към Христос означава, че трябва да принадлежат и към църквата.

„Църквата на остатъка ще признава Бога във всичките Му заповеди и ще имат пророческия дар. Послушание към Божия закон и Духа на пророчеството винаги е отличавало истинския Божи народ.“ *Вести от лома Линда*, с. 33

Ако имате тези характеристики във вашия живот, ще бъдете част от остатъка.

Спасението не е гарантирано чрез членство в някоя църква. Ние се спасяваме като личности, не като църква. Голяма привилегия и отговорност е да бъдем част от тази църква, понеже имаме свято призвание. Като членове на останалата Божия църква трябва да се молим с твърда вяра за Божията благодат, дори за по-голяма, истинска вяра и за принципен живот.

Доктрината на остатъка

Компиляция от Библията
и Духа на пророчеството
с коментар от Д. П. Силва

К какво е доктрина? Думата „доктрина“ означава система от възгледи, учение. „Единствената дума в Стария завет (в Ревизираната версия, а също и в Оторизираната версия), която се отнася за доктрина, е еврейската дума *leqan* = „инструкция“, литературно „което е получено“ (Втор. 32:2; Йов 11:4; Притчи 4:2; Исаия 42:24). В Новия завет за „доктрина“ понякога се употребява *logos* (Евр. 6:1 – Оторизираната версия, но сравни и Ревизираната версия), другаде *didache* и *didaskalia*, при което първото означава *действието обучение*, а второто *въпроса, по който се учи*.“ *Библейски речник*, Джеймс Хастингс, с. 193

В Матей 7:28,29 имаме добър пример за това понятие. Хората слушаха Исус, когато произнасяше проповедта на планината. И когато свърши Исус тези думи, народът се чудеше на учението Му; защото ги поучаваше като един, който има власт, а не като техните

книжници.“ (Мат. 7:28, 29) В Матей 16 намираме друга илюстрация за значението на *доктрина*: „А учениците, които минаха на отвъдната страна, забравиха да вземат хляб. А Исус им рече: Внимавайте и пазете се от кваса на фарисеите и садукееите. И те разискваха помежду си, казвайки: „Това е защото не сме взели хляб. А Исус като разбра това, рече: „Маловерци, защо разисквате помежду си понеже нямате хляб? Още ли не разбирате, нито помните петте хиляди души и колко коша събрахте? Нито седемте хляба на четирите хиляди души и колко кошници събрахте? Как не разбирате, че не заради хляб ви казах да се пазите от кваса на фарисеите и садукееите? Тогава те разбраха, че не им заръча да се пазят от хлебен квас, но от *учението* на фарисеите и садукееите.“ (Мат. 16:5-12). Тук намираме два вида доктрини (или учения), споменати в Новия завет:

- 1) Истинската доктрина на Христос;
- 2) Подправената или погреш-

на доктрина на фарисеите и садукееите.

Как можем да различим между действителната (истинската) срещу подправената (погрешната) доктрина?

През време на празника шатороизпъване в Ерусалим „Исус, прочее, в отговор им каза: „Моето учение не е Мое, а на Онзи, Който Ме е пратил. Ако някой иска да върши Неговата воля, ще познае дали учението е от Бога, или Аз от Себе Си говоря“ (Йоан 7:16, 17).

Христовите учения идваха от Отец и Той даде основно наставление как да разпознаваме някоя доктрина като истинска: „Ако иска някой да върши Неговата (на Отец) воля“. Тук имаме много съществена истина. Условието, при което може да определим истинската доктрина, е основано върху нашето предразположение, нашето желание да вършим Божията воля.

Избиране и преподаване на здрава доктрина

Във 2 Тим. 3:16, 17 апостолът определя коя е основата на истинската доктрина - Свещените Писания. „Всичкото Писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата; за да бъде Божият човек усъвършенстван, съвършено приготвен за всяко добро дело.“ Той настоява вярващите да говорят това, „което приляга на здравето учение“ (Тит 2:1).

В контраст на това Павел предупреждава Божия народ във Ефесяни 4 глава за опасността от отвяване чрез „всеки вятър на учение, чрез човешката заблуда, в лукавство, по измамнителни страсти“. Защото сигурно този вид доктрини (учения) не идват от Отец, но от бащата на лъжата (ст. 14).

„Въпросите, които най-много ни интересуват, са: вярвам ли със спасителна вяра в Божия Син? Животът ми в съгласие ли е с Божествения закон? „Който вярва в Сина, има вечен живот; който пък не вярва в Сина, не ще види живот!“ „По това узнаваме, че сме Го познали, като пазим Неговите заповеди.“ (1Йоан. 3:36; 2:3).“ *Животът на Исус, с. 318*

Защо апостол Йоан вижда нуждата да обясни как да знаем дали самите ние и други истински сме познали Христос? Понеже в последните дни ще настанат опасни времена, когато изповядващи се за вярващи ще имат външен вид на благочестие, но в действителност ще са отречени от истинската сила на Христос да им даде възможност да бъдат победители (2Тим. 3:1-5).

Предупредени сме за „лъжеапостоли, лукави работници, които се преправят на Христови апостоли; и не е чудно, защото сам Сатана се преправя на светъл ангел.“ (1Кор. 11:13, 14)

Във времето на края, твърде много ще измислят някакъв тест, който не е според Божието Слово. В Библията ни е дадено с какво да проверяваме – Божиите заповеди и вярата в Исус“ (Откр. 14:12).

Това е истинският тест, но много други тестове ще се издигнат между хората. Те ще идват с множествата, изниквайки от този онзи. Ще има постоянно нарастване на чужди неща, които да отвърщат вниманието от истинския тест на Бога.

„Тези неща правят необходимо, че проповедникът, който среща тези тестове, да има разпознаващ ум, за да не се довери на някоя погрешна доктрина. Ще се чуват гласове, казвайки: „Ето, тук е Христос, ето, там е“, когато изобщо Го няма Христос. Това е някаква човешка идея, която искат хората да я приемат и повярват.

„Но най-тъжното е, че принципите стават извратени. Не че няма никой, който да се опита да спазва принципа, но този принцип е станал така намазан с кал, че ще е нужно най-внимателно изследване на Божието Слово, за да се види дали всичко е според принципите на истинското благочестие, основано на едно „Така казва Господ“. *Бюлетин на ГК, 16.04.1901*

„Големият брой от предания не издържа сравнение с ученията на Този, Който дойде да покаже пътя към небето. Проповедта на планината е едно удивително изложение, въпреки това така семпло, че и едно дете може да го научи без да се заблуди. Планината на блаженствата е една емблема на високото благородство, до което Исус се извиси. Той говореше с авторитет, който беше изключително Негов собствен. Всяко изречение, което Той изричаше, идваше от Бога. Той беше Словото и мъдростта на Бога и Той винаги представяше истината с авторитет от Бога.“ „Думите, които съм ви говорил – каза Той, - дух са и живот са.“ (Йоан 6:63)

„Това, което в съвета на небето Отец и Синът счетоха като съществено за спасението на човека, беше определено от вечността чрез безкрайни истини, които ограничените същества не можеха да успеят да разберат. Откровенията са били направени за тяхно наставление в правдата, че Божият човек да може да прослави собствения си живот и живота

на своите съчовеци не само чрез притежаване на истината, но и чрез съобщаването ѝ. „Всичкото Писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата.“ „Защото ще дойде време, когато няма да търпят здравето учение; но понеже ги сърбят ушите, ще си натрупат учители по своите страсти.“ (2 Тим. 3:16, 4:3)

„В Своите учения Исус не внасяше нищо от науките на човешките. Неговото учение е пълно с възвишена, облагородяваща, спасителна истина, с която най-висшите човешки амбиции и най-горди изобретения не издържат сравнение; и въпреки това неща от маловажно значение завладяват умовете на хората. Великият план за изкуплението на една паднала раса беше реализиран в живота на Христос в човешка плът. Този план за възстановяване на моралния образ на Бога в изроденото човечество влизаше във всяка цел на живота и характера на Христос. Неговото величие не можеше да се смеси с човешката наука, която ще отдели от великия източник на всяка мъдрост в един ден. Темата за човешката наука никога не се изплъзваше от Неговите осветени устни. Чрез вярване и вършене думите на Бога Той откъсваше човешкото семейство от сатанинската колесница. Той разбираше ужасната гибел, която висеше над човешката раса и дойде да спаси души чрез собствената Си праведност, носейки на света ясното уверение за надежда и пълно облекчение.“ *Специални свидетелства за възпитанието, с. 608*

„Нуждаем се да работим повече за Бога и далеч по-малко да се доверяваме на човешки средства. Трябва да приготвим един народ, който да устои в Божия ден. Трябва да обърнем вниманието на хората към голготския кръст, да им изясним причината защо Христос направи тази Своя велика жертва. Трябва да покажем на хората, че е възможно за тях да възвърнат верността си към Бога и послушанието си към Неговите заповеди. Когато грешникът погледне на Христос като умилиствие

за греховете си, нека човеците се отдръпнат настрана. Нека заявят на грешника, че Христос е „умилостивение за нашите грехове, и не само за нашите, но и за греховете на целия свят“ (1Йоан. 2:2). Насърчете го да търси мъдрост от Бога; защото чрез искрена молитва ще научи пътя към Господа по-съвършено, отколкото ако е наставян от човешки съветник. Той ще види, че нарушението на закона стана причина за смъртта на Сина на безконечния Бог и ще намрази греховете, които нараниха Исус. Като гледа на Христос като на един състрадателен, нежен Първосвещеник, сърцето му ще се запази в разкаяние.“ *Специални свидетелства, сер. А, №3, с. 53*

Божите заповеди

„Кои са Божиите заповеди? Това се десетте святи предписания, царският закон, Божият свят закон, който е стандартът за характер, закон, който всяка душа ще срещне в съда, въпреки че може да се проповядва от днешните амвони, че Бог няма закон. Сега кой го вярва?“ *Проповеди и разговори, т. 1, с. 266*

„Когато Божият храм в небето се отвори, какво време на триумф ще бъде за всички, които са били верни и предани! В храма ще се види ковчегът на завета, в който бяха поставени двете каменни плочи, върху които е написан Божият закон. Тези каменни плочи ще бъдат извадени от тяхното скришно място и върху тях ще бъдат видени десетте заповеди гравирани с Божия пръст. Тези каменни плочи, сега лежащи в ковчега на завета ще бъдат един убедителен свидетел за истината и задължителните изисквания на Божия закон.“ *Библейски коментар, т. 7, с. 972*

„Нашият дълг да се подчиняваме на този (морален) закон трябва да бъде бремето на тази последна вест на милост към света. Божият закон не е ново нещо. Той не създава святост, но прави позната святостта. Това е кодекс от принципи, изразяващ милост, доброта и любов. Той представя

на падналото човечество характера на Бога и ясно изразява цялото задължение на човека.

„Десетте заповеди „Не прави това ...“ са десет обещания, които ни уверяват, ако се покоряваме на закона, управляващ вселената. „Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди“ (Йоан 14:15). Тук е самата същност на Божия закон. Условията за спасение на всеки син и дъщеря на Адам са очертани тук.

Десетте святи предписания, изговорени от Христос на Синайската планина, бяха откровение на характера на Бога и правеха познат на света факта, че Той има власт над цялото човешко наследство. Този закон от десет предписания за най-великата любов, която може да бъде представено на човека е гласът на Бога, говорещ от небето на душата с обещанието „Това прави и не ще попаднеш под властта и контрола на Сатана“. Няма негативност в този закон, въпреки че може да изглежда така. Той е „върши и живей“.

В десетте Божии заповеди бяха формулирани законите на Неговото царство. Дадено нарушение на природните закони е разрушение на Божия закон.

Господ е дал Своите святи заповеди да бъдат една защитна стена около Неговите създадени същества и онези, които се пазят от осквернението на апетита и страстите, могат да станат участници на Божественото естество. Техните възприятия ще бъдат чисти. Ще знаят как да запазят всяка способност в здраве, така че тя да може да бъде поставена в служба на Бога. Господ може да ги употреби, защото разбират думите на великия апостол: „И тъй, моля ви, братя, поради Божиите милости да представите телата си в жертва жива, свята, благоугодна на Бога, като ваше духовно служение.“ (Римл. 12:1)

„Исусовата любов в душата ще изгони всяка омраза, егоизъм и завист; защото законът Господен е съвършен, възвръща душата. Има здраве в покоряването на Божия закон. Склонността към послушание привлича душата към Бога. Гледайки на Господ Исус, можем да се насърчаваме и служим един на друг. Христовата любов се раз-

простира нашироко в душите ни и няма раздори и кавги между нас.“ *Библейски коментар, т. 1, с. 1104, 1105*

Вярата в Исус

„Вярата в Исус е била пренебрегвана. Към нея са се отнасяли безразлично и небрежно. Не е заела това място, което апостол Йоан видя, че трябва да заеме. Вярата в Христос, като единствената надежда за грешника, е до голяма степен премахната не само от проповедите, но и от религиозното преживяване на мнозина, които твърдят, че вярват в тройната ангелска вест (...)

Третата ангелска вест е провъзгласяване на Божиите заповеди и вярата в Исус Христос. Заповедите на Бога са провъзгласени, но вярата в Исус Христос не се проповядва от адвентистите като еднакво важна, т.е. законът и Евангелието неразделно свързани. Не мога да намеря думи, за да говоря по тази тема в нейната пълнота.

„Вярата в Исус“. Говорят за нея, но не я разбират. Какво е вярата в Исус, която е част от третата ангелска вест? Исус да понесе нашия грях, за да стане наш опрощаващ Спасител. Той получи това, което ние заслужавахме. Дойде на света и взе греховете ни, за да можем ние да вземем Неговата правда. Вярата в способността на Христос да ни спасява напълно, изцяло и завинаги е вярата в Исус.

Израилтяните получиха сигурност единствено чрез кръвта по стълбовете и горните прагове на вратите. Бог каза: „Като видя кръвта, ще отмина“ (Изх. 12:13). Всички останали средства за спасение са напълно безполезни. Нищо друго освен кръвта на вратите не може да спре ангела на смъртта. За грешника има спасение само в кръвта на Исус Христос, която ни очисти от всеки грях. Човек с развит интелект може да има големи познания, да се занимава с теологически спекулации, да бъде велик и почитан от хората и смятан са съкровищница от знания, но ако няма спасително познание за разпнатия за него Христос, той е загубен. Исус „беше наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония;

на Него дойде наказанието, докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцерихме“ (Ис. 53:5).“
Избрани вести, т. 3, с. 142, 145, 146

Следователно кои трябва да бъдат доктрините днес на Божиата църква? Бог не е упълномощил църквата Си да създава свои собствени доктрини. Тя трябва да учи само доктрини със сигурност основани върху Писанията, в пълна хармония с Христовите учения.

Откровение 12:17 и 14:12 ни дава основно изявление на съществените доктрини, които да характеризират последната църква. Йоан описва Божиия народ като онези, които „пазят **Божии заповеди** и държат **свидетелството за Исуса**“. „Тук е нужно търпението на светиите, на тези, които пазят **Божии заповеди и вярата в Исуса**.“

„Отминаването на времето през 1844 г. беше един период на големи събития, отваряйки нашите учудени очи за **очиставането на светилището**, което става в небето и има определено отношение към Божиия народ на земята, (също) **първата и втората ангелска вест и третата, разгъваща знамето, на което е написано „Божии заповеди и вярата в Исуса“**. Един от знаците под тази вест беше **Божият храм, видян от Неговите обичащи истината люде в небето и ковчега, съдържащ Божия закон. Светлината за съботата от четвъртата заповед** блестеше с ярките си лъчи по пътя на престъпниците на Божия закон. **Нямането безсмъртие за грешника е стар знак**.

Тук откриваме най-важните доктрини на църквата на остатъка:

- Очиставането на небесното светилище
- Трите ангелски вести
- Божии заповеди
- Вярата в Исус
- Светлината върху съботата от четвъртата заповед
- Никакво безсмъртие на грешника

Тези отличителни вярвания са ясно основани върху Божии доктрини и неговото Слово, грешното естество на човеците, плана на спасението, съществуването и службата на ангелите, важността и делото на църквата и други ва-

жни учения от Библията.

И в допълнение към четвъртата заповед, други истини, които се намират в Декалога, такива като отказ от военна служба (4-та и 6-та заповеди), здравна реформа (6-та заповед), възпитателна реформа (5-та заповед) и християнски брак за цял живот (също както е споменато в Бит. 1:27; Мат. 19:3-6; Римл. 7:1-3 (7-та заповед). Тези и други учения всичките са принципи, основани върху десетте заповеди, святия Божий закон.

Апостолът напомня: „Като знаем това, че законът не се налага за праведния, а за беззаконите и непокорните, за нечестивите и грешните, за неблагоговейните и скверните, за убийците на бащи и убийците на майки, за човекоубийците, за блудниците, мъжеложниците, търгуващите с роби, лъжците, кълнещите се на лъжа и за всичко друго, което е противно на здравото учение, според славното благовестие на блажения Бог, което ми биде поверено.“ (1Тим. 1:9-11) В своя ревностен последен апел Павел писа: „Заръчвам ти пред Бога и пред Исуса Христа, Който ще съди живите и мъртвите, и предвид на явлението Му и царуването Му: проповядвай словото, настоявай на време и без време, изобличавай, порицавай, увещавай, с голямо търпение и непрестанно поучаване. Защото ще дойде време, когато няма да търпят здравото учение; но понеже ги сърбят ушите, ще си натрупат учители по своите страсти, и като отвърнат ушите си от истината, ще се обърнат към басните. Но ти бъди разбран във всичко, понеси страдание, извърши делото на благовестител, изпълнявай службата си.“ (2Тим. 4:1-5)

Като Христови последователи – такива, които трябва да отразяват напълно Неговия образ – на какво трябва да учим?

Преди възнесението Си в небето Христос ни даде с доверие евангелското поръчение: „Идете, прочее, научете всички народи и кръствайте ги в името на Отца и Сина, и Светия Дух, като ги учите да пазят всичко що съм ви заповя-

дал; и ето, аз съм с вас през всичките дни до свършека на века.“ (Мат. 28:19, 20)

„В евангелската поръчка до Своите ученици Христос не само начерта тяхната работа, а им предаде и вестта, която трябва да разгласяват. „Учете народите – каза Той – да пазят всичко, що съм ви заповядал“. Учениците трябваше да учат хората на това, което Христос учеше. В тези думи е включено всичко онова, което Той е казал не само лично, а и чрез всичките пророци и учители на Стария завет. Човешките учения са изключени. Няма място за традиции, за човешки теории и заключения, за църковно законодателство. В евангелската поръчка не се включват никакви закони, създадени от църковни власти. Христовите служители не трябваше да учат хората на нито една от тези човешки наредби. „Законът и пророците“, с доклада за Неговите думи и дела, са съкровището, което се повери на учениците, за да се предаде на света. Христовото име е тяхната паролата, техният отличителен белег, връзката, която ги свързва, авторитетът за техния начин на действие и източникът на техния успех. Всяко нещо, което не носи Неговия надпис, не ще бъде признато в Неговото царство.

Евангелието трябва да се проповядва не като една безжизнена теория, но като жива сила, която променя живота. Бог желае получателите на Неговата благодат да свидетелстват за Неговата сила. Бог с готовност приема човеци, чийто живот е бил оскърбителен за Него. Когато се покаят, Той им дава от Светия Си Дух, поставя ги на високи и отговорни постове и ги изпраща в лагера на неверните, за да проповядват Неговата безкрайна милост. Той желае служителите Му да свидетелстват за факта, че чрез благодатта Му човеците могат да постигнат христов подобен характер и да се радват на Неговата велика любов. Той иска ние да свидетелстваме за факта, че Той не ще се задоволи, докато не види човеците възвърнати на първоначалното им привилегировано положение като синове и дъщери на Бога.“ *Животът на Исус, с. 686, 687*

Обичайте враговете си

П. Д. Лаушев

Пацифизмът е с нарастваща популярност. На 15 февруари 2003 г. се проведе голям антивоенен митинг в 600 града по света с над 5 милиона участници. С различни политически или социални програми в ума много хора по света искаха политика на ненасилие и пацифизъм като разрешение на всички злини в обществото. В Съединените щати това стана обичайно след протестите срещу войната във Виетнам през 1960 г. Десетилетия по-рано Махатма Ганди посочи на света факта, че групи могат успешно да победят мощни сили чрез мирни средства.

Въпреки това, дълго преди антивоенните или пацифистки движения да станат популярни или да се разглеждат като начин за извършване на революционни промени в обществото, Човекът от Галилея въведе един радикален принцип – не само за политическа изгода, нито да освободи едно общество от друго, но като основен принцип всаден в сърцето на човешкото същество. Исус каза: „Обичайте неприятелите си и молете се за тези, които ви гонят“ (Мат. 5:44). Древният римски империализъм беше познат с такива ужасяващи зверства, че пророчеството можа само да опише този четвърти звяр като един който беше „страшен и ужасен, и твърде

як“. Имаше големи железни зъби, с които пояждаше и сломяваше, като стъпкваше останалото с краката си“ (Дан. 7:7). Сред най-ужасната система на управление, която Сатана можеше да измисли, за да отнеме на всички личната свобода под всякаква възможна форма, апостол Павел беше в състояние да каже: „Ако е гладен неприятелят ти, нахрани го; ако е жаден, напои го“ (Римл. 12:20). Каква радикална позиция взе той като гражданин на този потиснически режим, който предизвикваше постоянни бунтове и караше бегълците да търсят място, където онези деспотични ръце не можеха да ги достигнат. Дори апостолът, който писа тези думи, загина от римския езекуторски меч, защото се осмеляваше да живее против неговите империалистически принципи. Как е възможно за хората да съществуват в този нечестив свят с такова радикално учение?

Месиански принципи

Докато еврейският народ очакваше един времеви Месия, Който да унищожи властта на деспотичните римляни, Исус дойде по такъв неочакван начин, че евреите не можаха да толерират „този“ вид Месия. Можете ли да си представите посланието, посочено по-рано, което Той отправи в планинската проповед? „Чули сте, че е било казано: „Обичай ближния си, а мрази непри-

ятеля си.“ Но Аз ви казвам: Обичайте неприятелите си и молете се за тези, които ви гонят.“ (Мат. 5:43, 44) Коя беше причината за една такава радикална вест? „За да бъдете чада на вашия Отец, Който е на небесата; защото Той прави слънцето Си да изгрява на злите и на добрите, и дава дъжд на праведните и на неправедните. Защото ако обичате само онези, които обичат вас, каква награда ви се пада? Не правят ли това и бирниците?“ (Мат. 5:45, 46) Тази вест е така неестествена, че човек би помислил, че едно такова качество е повече Божествено, отколкото човешко. Ето защо Исус завърши главата, сравнявайки човешкото с Божественото: „И тъй, бъдете свършени и вие, както е свършен вашият небесен Отец.“ (ст.48)

„Проявата на омраза никога не събаря злобата на нашите неприятели. Но любов и любезност поражда съответно любов и любезност. Въпреки че Бог вярно възнагражда добродетелния и наказва виновния, все пак Той не задържа Своите благословения от нечестивите, въпреки че те всекидневно безчестят Неговото име. Той позволява слънцето да свети и дъждът да пада върху праведни и неправедни, носейки по същия начин светски просперитет и на едните, и на другите. Ако един свят Бог проявява такова снизхождение и доброжелателство към бунтовниците и идолопоклон-

ниците, колко необходимо е един грешащ човек да проявява подобен дух към своите съчовеци. Вместо да прокллина онези, които го нараняват, негов дълг е да се стреми да ги спечели от злите им пътища чрез любезност подобна на тази, с която Христос се отнасяше с тези, които Го преследваха (...) Божиите чада трябва да откриват духа, който царува в небето. Техните принципи на действие не трябва да бъдат от същия характер с тесногърдия, егоистичен дух на света. Само съвършенството може да отговори на стандарта на Небето.“ *Духът на пророчеството*, т. 2, с. 224, 225

Вместо да говореше за хлабостта във войната, Господ заяви: „Блажени миротворците, защото те ще се нарекат Божи чада.“ (Мат. 5:9) Вместо да се бори за нечий права, Той каза: „Повърни ножа си на мястото му, защото всички, които се залавят за нож, от нож ще загинат“ (Мат. 26:52). Това беше във връзка с отрязването на ухото на слугата на първосвещеника от Петър в защита на любимия Учител. Вместо да го поздравя за куража му, Исус се приближи до неприятеля „и допре се до ухото му и го изцели“ (Лука 22:51). Кой вид Месия лекува онези, които вие сте наранили и дава обратно победа на угнетителя? Защо този странен Месия постъпваше така? Той обяснява, че това е понеже „Моето царство не е от този свят. Ако беше царството ми от този свят, служителите Ми щяха да се борят да не бъде предаден на юдеите. А сега царството ми не е от тук“ (Йоан 18:36). Начинът, по който Той мисли, е различен от начина, по който ние нормално бихме мислили. Защо? „Защото Моите мисли не са като вашите мисли, нито вашите пътища са като Моите пътища, казва Господ. Понеже както небето е по-високо от земята, така и Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите помисли от вашите помисли.“ (Исаия 55:8, 9)

Това ново царство не е основано върху надмощието на един народ над друг или на една класа над друга, или на господар над роба. Тези уникални принципи на управление бяха изявени в живота на този смирен галилейски Учител. „Вие знаете, че управителите на народите господаруват над тях и големците им властват над тях. Но между вас не ще бъде така; но който иска да ста-

не големец между вас, ще ви бъде служител; и който иска да бъде пръв между вас, ще ви бъде слуга; също както и Човешкият Син не дойде да Му служи, но да служи и да даде живота Си откуп за мнозина.“ (Мат. 20:25-28)

Можете ли да си представите едно правителство, което е предназначено да служи на своите граждани, вместо гражданите да служат на това правителство? Можете ли да си представите религия, в която ръководителите действително служат на паството, а не членовете да служат на техните пастори? Това е действителната същност на истинското християнство.

Ако такива принципи действително бяха следвани, всеки гражданин щеше да зачита правата на всички останали, понеже великият принцип на любовта щеше да бъде основата на цялата общественост. Самата тази характеристика ще определи някой като християнин, за разлика от доктриналните дисертации, които изглежда нямат никакъв ефект в личния живот. „По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си.“ (Йоан 13:35) Дали това е водещият принцип в нашия живот? Християни ли сме?

Старозаветната основа

Идеята за ненасилствени действия срещу угнетение от личности или управление е не само нещо, което беше въведено от Исус в Новия завет. Един принцип е нещо, което пресича всички бариери на време и култура. Месия, на Когото се покланяме, „Исус Христос е същият вчера, днес и до века“ (Евр. 13:8). Поради Неговото непроменливо естество не е оставено човечеството да се самоунищожи или да бъде напълно унищожено от един обичащ Бог. „Понеже Аз Господ не се изменям, затова вие, Яковови чада, не загинахте.“ (Мал. 3:6) Тази характеристика се показва с факта, че докато бяхме Негови неприятели, Той измисли начин да спаси човечеството. „Защото вие бяхте примирени с Бога чрез смъртта на Сина Му, когато бяхме неприятели, колко повече сега, като сме примирени, ще се избавим чрез Неговия живот!“ (Римл. 5:10) Тази вечна любов действително се пресъздава в нас, ако желаем да я приемем.

„Ние любим Него, защото първо Той възлюби нас.“ (1Йоан. 4:9) Можете ли да си представите победа чрез смърт? Една победа чрез вършене добро на неприятеля? Това е точно което Христос дойде да ни покаже чрез Своята смърт.

Когато Мойсей започна мисията си за освобождение, той не разбра този принцип на Божественото управление, което го накара да бяга от своя дом и семейство. Но в училището на Христос той се научи на кротост – да контролира страстите си и да упражнява бащинската грижа към всички, които се нуждаеха от Неговата помощ. Чрез покоряване на Божието ръководство в своя живот Мойсей научи същността на доверието и вярата в Господа, които го направиха Божи човек дори при най-тежки обстоятелства. Можете ли да си представите израелския народ, стоящ пред Червено море, обграден със стръмни планински вериги, от едната страна, и преследващата ги египетска армия, от другата страна? Преценявайки ужасната ситуация само от човешка гледна точка, това би накарало Мойсей да помисли, че никакво техническо умение не може да измисли начин за бягство. Никаква опитност като на генерал на най-мощната армия в света не беше достатъчна да пригответи един народ от роби да се защитават в такова кратко време срещу добре обучените, добре дисциплинирани, добре въоръжени войски на Египет. Единственото нещо, възможно по човешки, да спасят живота си беше да сключат някакъв вид мирен договор, който най-вероятно би върнал по-голямата част в робство. Такъв договор щеше да включва също съдействието на водачите да бъдат строги надзиратели над собствения си народ с ограничени привилегии над обикновения човек или дори осъждане водачите на смърт.

Мойсей научи, че ако нещо е опитано, че е възможно по човешки, тогава няма нужда от Бога, няма нужда от Божествена помощ. „А Мойсей каза на людето: „Не бойте се; стойте и гледайте избавлението, което Господ ще извърши за вас днес; защото колкото за египтяните, които видяхте днес, няма да ги видите вече до века. Господ ще воюва за вас, а вие ще останете мирни.“ (Изм. 14:13, 14) Нямахме приготвление за война. Имаше само опит да

пригответи народа да се довери само на Бога без използването на човешки оръжия и без някакъв човешки метод за действие при криза. Цялата египетска армия беше унищожена без нито едно единствено военно действие от страна на еврейския народ. Как?

Уникално въоръжение: стършели, хармония

Бог обеща на еврейския народ: „Ще изпратя пред тебе страх от Мене и ще обезсиля всичките люде, между които отидеш, и ще направя всичките ти неприятели да обърнат гръб пред тебе. Ще изпратя и стършели пред тебе, които ще изгонят отпред тебе евреите, ханаанците и хетейците.“ (Исх. 23:27, 28) Можете ли да си представите една силна армия, маршируваща срещу един невъоръжен народ, който дори няма приготвена някаква броня за този сблъсък! Тъй като те са подготвени с меч и щит да срещнат плът и кости, един малък стършел със силно ужилване успява някак да влезе под шлема на най-силните от исполините и ги инжектира с природното оръжие на Господа. Колко войници са останали на бойното поле след като бяха атакувани от стършели?

Ето защо Бог даде особено нареждане на Своя народ от вярващи относно приготвянето за война. „Когато излезеш на бой против неприятелите си и видиш коне, колесници и люде повече от тебе, да не се уплашиш от тях; защото с тебе е Господ твоят Бог, Който те е извел из египетската земя. И като пристъпиш в боя, свещеникът да се приближи и да говори на людете, като им каже: „Слушай, Израелю, вие престъпвате днес да се биете против неприятелите си; да не премалее сърцето ви; не бойте се, нито се смущавайте, нито се ужасявайте от тях; защото Господ вашият Бог, Той е, Който ходи с вас да се бие за вас против неприятелите ви, за да ви спаси.“ (Втор. 20:1-4)

Това се видя особено в опитността на Йосафат, когато хорът беше на предната линия да срещне неприятеля. „Тогава, като се съветва с людете, нареди някои от тях да пеят Господу, и да хвалят великолепието на Неговата святост като излизат пред войската, казвайки: Славословите Господа, защото милостта Му е до века.“ И какво стана, когато започнаха да пеят, вместо

да хвърлят копия и стрели? „И когато започнаха да пеят и да хвалят, Господ постави засади против амонците и моавците, и против онези от хълмистата страна Сиир, които бяха дошли против Юда; и те бидоха поразени.“ (ст. 22) Те изобщо не вдигнаха пръст във военните действия.

Така че защо евреите се биеха с физически оръжия? Неверие (Евр. 3:19). „Неговата (на Бога) цел не беше евреите да придобият земята чрез война, а чрез послушание към Неговите заповеди.“ *Патриарси и пророци*, с. 265 Понеже тяхната закрила, като народ, зависеше от доверието им в Бога, а не в колесници или човешки оръжия, беше им наредено да нямат никакво такова оръжие на склад (Втор. 17:16). Понеже те се уповаваха на силата на Създателя на всемира, не трябваше да живеят в страх от жестоките съседи, които имаха. „В любовта няма страх, но съвършената любов изпъжда страха; защото страхът има в себе си наказание, и който се страхува, не е усъвършенстван в любовта.“ (1Йоан. 4:18)

Можете ли да си представите един такъв народ на земята? Когато всички народи харчат значителна част от своя бюджет за защитата си, можете ли да си представите да няма бюджет за отбрана? Колко много добро може да бъде направено на един такъв народ, който напълно се доверява на силата на Всемогъщия да бъде тяхна защита!

Принципът на любовта

Този принцип на любов към нашия Създател и към нашия близен се изявява чрез почитане на всички заповеди на нашия Бог – и трябва да отидем по-дълбоко отколкото само едно повърхностно действие (1Йоан. 3:15). Не можем да кажем, че сме християни, ако подхранваме омраза към някого, който се различава от нас във вяра, вероучение, възгледи, националност, племе или култура. „Ако рече някой: „Обичам Бога, а мразя брата си“, той е лъжец; защото който не обича брат си, когото е виждал, не може да обича Бог, когото не е виждал.“ (1Йоан. 4:20)

„Любовта не върши зло на ближния; следователно любовта изпълнява закона.“ (Римл. 13:10) И така, какво става когато имаме неприятели? „Но на вас, които слушате, казвам: Обичайте неприятелите си, правете добро на тези, които

ви правят пакост. На този, който те плесне по едната буза, обърни и другата; и на този, който ти вземе горната дреха, не отказвай и ризата си. Дай на всеки, който ти поиска, и не изисквай нещата си от този, който ги отнема. И както желаете да правят хората на вас, така и вие правете на тях.“ (Лука 6:27-31) И какъв е крайният резултат от едно такова отношение? „Но вие обичайте неприятелите си, правете добро и заемайте, без да очаквате да приемете назад; и наградата ви ще бъде голяма, и ще бъдете чада на Всевишния; защото Той е благ към неблагодарните и злите“ (ст. 35).

Тази любов е заразителна, тя е взаимна. Когато е проявена към една личност, тя незабавно я отразява към други. „Възлюбени, понеже така ни е възлюбил Бог, то и ние сме длъжни да любим един друг.“ (1Йоан. 4:11) **Това е начинът, по който истинският Божи народ трябва да бъдат разпознати.** Исус обяснява: „Нова заповед ви давам да се любите един друг; както Аз ви възлюбих, така и вие се обичайте един друг. По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си.“ (Йоан 13:34, 35)

Дали този вид любов се проявява с пренебрегване на изобличението? Не! „И сте забравили увещанието, което ви съветва като синове: „Сине мой, не презирай наказанието на Господа, нито да отслабваш, когато те изобличава Той; защото Господ наказва този, когото обича, и бие всеки син, когото приема!“ (Евр. 12:5, 6)

„Докато се изисква да бъдем христоподобни към онези, които са наши неприятели, за да имаме мир не трябва да прикриваме грешките на онези, които виждаме, че грешат. Исус, Изкупителят на света, никога не изкупваше мира чрез прикриване на неправдата или чрез нещо като компромис. Въпреки че сърцето Му постоянно беше преизпълнено с любов към цялото човечество, Той никога не беше снизходителен към техните грехове. Беше твърде много техен приятел, за да остане безмълвен, докато те следваха път, който щеше да погуби душите им – душите, които Той беше изкупил със собствената Си кръв“ (*Поглед нагоре*, с. 220) Ако представяме Христовия характер чрез послушание към изискването (да се обичаме едни друг), ще настъпи голяма промяна във вършещите зло. Много души

биха се убедили в своята греховност и обърнали чрез направените в тях впечатления чрез нашето отказване да се възмущаваме и негдуваме срещу злите действия на онези, които са контролирани от сатанински сили (...)

Нека всекидневно да изявяваме великата Христова любов като обичаме нашите неприятели, както Христос ги обичаше. Ако така представяме благодатта на Христос, силните чувства на омраза биха били разбити и в много сърца би се внесла истинска любов. Биха последвали много повече обръщания, отколкото се виждат сега. Наистина ще ни коства нещо, за да правим това.“ *Медицинска служба*, с. 254

Заклучение

Като методистки проповедник в Нова Зеландия, Алекс Норман Макдоналд купи от един колпортьор, ходещ от врата на врата, книгата „Мисли върху Даниил и Откровение“ от Урия Смит. След прочитане на книгата беше убеден за съботата и много от пророчествата. Но по един въпрос не беше бдителен. Той вече беше напуснал църквата в Англия, понеже те изискваха от всички свои привърженици пълна подкрепа на правителството при военни действия. Като човек, който отказва да участва във война, той не можеше да направи такъв обет, затова се беше присъединил към методистите. Сега беше радостен да открие, че вярващите адвентисти от седмия ден в Нова Зеландия също се съгласуваха с неговото основно верую.

Наскоро след това Алекс отиде да учи в адвентния колеж в Авондейл, Нов Южен Уелс, Австралия. Докато Макдоналд беше в Авондейл избухна Втората световна война. През време на Втората световна война адвентистите в Австралия се изправиха пред една голяма дилема, тъй като беше започнало променяне на позицията - да се отказва участие във войната, каквато винаги беше поддържана. Сега се промени към активно участие във военна служба. Ръководството на училището съобщи, че ще бъдат активни участници във войната. Техният избор изцяло повлия на кариерата на Алекс и на неговата деноминационна принадлежност.

Младият Алекс беше твърде объркан за това какво да прави. Ръководителите го убеждаваха, че

трябва да следва съвета на църковното ръководство от уважение към религиозния авторитет. Неохотно той прие техният съвет и се записа за военна служба. Но не можеше да се намери да подпише документите за регистрация. Два-три дни по-късно директорът на колежа дойде при него, показвайки му, че не е подписал документа. Когато Алекс обясни позицията си и каза, че не желае да подпише, директорът рязко подписа вместо него и изчезна.

Докато Алекс очакваше с боязън призовката за присъединяване към военните действия, в библиотеката на колежа той се натъкна на една книга, озаглавена „Адвентистите от седмия ден във време на война“ от Ф. М. Уилкоккс. Тя излагаше историята на позицията на адвентистите относно военната служба от началото на църковната история през време на Гражданската война в Америка, целия път през промените, извършени през Първата световна война. Алекс разбра тогава, че неговата първоначална вяра беше не само правилната библейска позиция, но и историческата позиция на адвентистите от седмия ден. Той реши в сърцето си, че ако го повикат на военна служба, ще бъде верен на Божието Слово.

Накрая правителството наистина изпрати известие за задължителна военна служба и го призова на национална служба „за Бог и отечеството“. Когато той отказа, беше изправен пред Върховния съд на Австралия. След дълъг разпит съдията започна да му задава някои директни въпроси:

- Млади човече, какво би направи, ако трима японски войници сега нападат майка ти?

Алекс отговори:

- Бих казал на петимата полицаи да ги хванат.

Съдията запита:

- Какви пет полицаи?

Алекс отговори:

- Какви три японски войници?

Накрая съдията попита:

- Какво ще направиш, ако видиш един японски войник пред тебе?

- Всичко зависи от това – каза младежът. Ако е гладен, ще му дам нещо да яде. Ако е жаден, ще му дам нещо да пие.

Накрая съдията попита генерала на армията:

- Искаш ли този младеж в твоя батальон?

Генералът увери съдията с едно определено „НЕ“.

Така съдията прекрати съдебното заседание и остави сам Алекс Макдоналд до края на войната.

Наскоро след това този младеж се запозна с една група, от която първоначално се страхуваше, но по-късно посвети целия си живот на *Адвентистите от седмия ден Реформаторско движение*.

Какво да кажем за нас днес?

Какви принципи ви ръководят във вашия живот? Ние не сме част от национални протести за справедливост, нито присъстваме на някои отантивоенните митинги, които оказват влияние върху законодателните съвети и насоките на нациите. По-скоро нашата работа е да се съединим със Светия Дух, като Той вътълпява принципите на Божествената любов в човешките сърца.

„Управлението, под което Исус живееше, беше покварено и потисническо. На всяка страна се вършеха злоупотреби – изнудване, нетърпимост и гнет. Но Спасителят не предприе никакви държавни реформи. Той не атакуваше националните оскръбления, нито осъждаше националните врагове. Той не се намесваше във властта или администрацията на управляващите. Той, Който бе нашият пример, се държеше настрана от земните управления. Но не защото Му бяха безразлични неволите на човешките, а защото лекът не се криеше в човешки и външни мерки. За да се поправеше положението, лекуването трябваше да се приложи на всеки човек поотделно и да се новороди сърцето.“ *Животът на Исус*, с. 413

Преди да можем да бъдем успешни в достигане сърцето на нечестивите, собственото ни сърце има нужда да бъде преобразено чрез силата на Светия Дух, така че да можем истински да проявим тази Божествена любов към отблъскващите, добротата на Божествената любов към нашите неприятели и силата на един Спасител, богочовек, за да умрем за нашите врагове. „Никой няма по-голяма любов от това щото да даде живота си за приятелите си.“ (Йоан 15:13) Предал ли си живота си на Исус така, че да можеш да бъдеш един истински реформатор и да ускориш идването на нашия Спасител?

Триумфът на остатъка

Компиляция от Библията
и Духа на пророчеството
с коментар от Р. П. Борджес

рез дълги-
те години
на неговото
пътуване и
в борбата

му със силите на злото остатъкът е бил поддържан от Бога и укрепяван чрез големите обещания на Неговото Слово. В най-мрачните моменти на неговата опитност, във време на трудности и често преследвани Господ е помагал и подкрепял децата Си. Чудотворни провидения са свидетелствали за Господната сила да подкрепя, спасява и освобождава верния. С тези забележителни освобождения зад себе си хората на остатъка са гледали към бъдещето и с вяра са очаквали великото събитие, което ще отбележи края на пътуването на воюващата църква и започването на триумфалната им опитност: „църква славна, без петно или бръчка, или друго такова нещо, но да бъде свята и непорочна“ (Ефес. 5:27).

Последните събития в опитността на остатъка

Историята на седемте периода на църквата от Ефес до Лаодикия открива една голяма истина. Дори с описанията за студенина и отстъпничество в известни времена, признатата от Бога църква беше остатъкът, съставен от верни души. „Църквата на земята е основана от верни души. Във всеки век Господ е имал Свои будни стражи, носили вярно свидетелство на поколението, сред което са живели. Тези стражи са предавали предупредителни вести. И когато са били призовани да оставят оръжието си, други са подемали делото. Бог се е свързал с тези свидетели в заветна връзка, съединявайки небесната църква със земната. Той е изпращал ангелите Си да служат на Неговата църква и вратите на ада не са надделели над народа Му.“ (Деяния на апостолите, с. 8) Следователно през ис-

торията на християнската църква верният остатък са хората, които Господ е признавал за Свои и за които специално се е грижел.

Интересно е да отбележим последните събития, които бележат триумфа на хората на остатъка. Тези събития сочат на удивителното действие на Бога в опитността на Неговия народ. Те могат да бъдат изтъкнати в следния ред:

1. Късният дъжд и започване времето на скръбта

„Видях, че мнозина пропуснаха така необходимото приготвление и очакваха времето на „освежението“ – Късният дъжд, за да ги приготи да устоят в Господния ден и да живеят пред Него. О, колко много видях да стоят без закрила във времето на скръбта! Те бяха пренебрегнали необходимото приготвление и затова не можеха да получат освежението, което трябва да приготи всички,

за да живеят в присъствието на Светия Бог. Онези, които отказват да се справят с пророците и не успеват да очистят душите си в послушание към цялата истина, на които им се иска да вярват, че състоянието им е по-добро от това, което е, ще навлязат във времето на язвите и тогава ще видят, че имат нужда да бъдат одялани и оформени за сградата. Но тогава не ще има време да се предадат на това, нито посредник, който да се застъпи за тях пред Отца. Преди това време е изречено тържествено сериозното заявление: „Който е непреведен, нека бъде и занапред неправо; и който е нечист, нека бъде и занапред нечист. Праведният нека върши и занапред правда, и светият нека бъде и занапред свят.“ Видях, че никой не ще преживее „освежението“, ако не е удържал победа над всяка нечистота, гордост, егоизъм, любов към света и над всяка лоша дума и дело. Затова трябва да се приближаваме все по-близо и по-близо до Господа, искрено да очакваме необходимото приготвяне, за да ни направи способни да устоим в борбата в Господния ден. Нека всички помнят, че Бог е свят и че никой, освен святи същества, не може някога да пребивава в Неговото присъствие.“ *Опитности и видения*, с. 71

„За да напредваме, трябва да имаме постоянна връзка с Божествената сила. Ние може да имаме известна мярка от Божия Дух, но чрез молитва и вяра трябва постоянно да измолваме по-голяма мярка от Духа. Никога не трябва да спираме усилията си. Ако не напредваме, ако не достигнем състояние, при което да получим и Ранния и Късния дъжд, ние ще изгубим душите си и отговорността ще лежи върху нас.

„Искайте от Господа дъжд във времето на Късния дъжд.“ Не се успокоявайте с мисълта, че според обикновения ход на сезона, дъждът ще падне. Искайте го. Развитието и усъвършенстването на семето не зависи от земедельца. Само Бог може да направи да узрее жетвата, но нужно е и съдействието на човека. Към Бо-

„Видях, че никой не ще преживее „освежението“, ако не е удържал победа над всяка нечистота, гордост, егоизъм, любов към света и над всяка лоша дума и дело.“

жията работа трябва да прибавим действието на нашия ум, упражняването на нашата вяра. Трябва да измолваме Неговите благословения с цялото си сърце, ако искаме дъждът на Неговата благодат да падне над нас. Трябва да използваме всеки случай, който ни се дава, за да застанем в пътя на благословенията. Христос е казал: „Където двама или трима са събрани в Мое име и Аз ще бъде посред тях.“ Църковните събрания, както и лагерните събрания, конгресите на вътрешната мисия и всички случаи, при които се полага личен труд за спасяване на души, са определени от Бога случаи за даване на Ранния и Късния дъжд.

Но да не мисли някой, че като посещава тези събрания, дългът му е изпълнен. Само посещаването на всичките ни събрания, които се провеждат, не донася от само себе си никакво благословение на душата. Не е неизменен закон, че всички, които посещават нашите общи сбирки или местните ни конгреси, ще получат големи благословения от небето. Обстоятелствата може да са благоприятни за богато изливане на благодатния дъжд, но сам Бог трябва да заповяда на дъжда да падне. Затова трябва да искаме.

Не трябва да се оставяме на обичайното действие на провидението, а да се молим Бог да разпечата извора на живата вода и ние самите да получим от живата вода. Затова нека със съкрушени сърца се молим най-усърдно сега, във времето на Късния дъжд, дъждът да падне над нас. На всяко наше събрание трябва да издигаме към Бога прошението, че Бог да даде топлина и влага на душите ни. Като търсим Бога, за да

ни даде Светия Дух, ще се изпълваме с кротост, смиреномъдрие и съзнателно упоаване в Бога за усъвършенстването ни чрез Късния дъжд. Ако се молим за благословението с вяра, ще го получим както Бог ни е обещал.“ *Свидетелства за проповедници*, с. 385, 386

Господната служителка описва чудната сцена на Късния дъжд, когато ще се получи в пълнотата му:

„Мнозина хвалеха Бога. Болни биваха изцелявани и други чудеса се вършеха. Виждаше се един дух на молене, дори такъв какъвто беше изявен преди деня на Петдесетницата. Виждаха се стотици и хиляди да посещават семейства и да отварят пред тях Божието Слово. Чрез силата на Светия Дух се убеждаваха сърца и се изявяваше един дух на истинско обръщане. На всяка страна се отваряха врати за провъзгласяване на истината. Светът изглеждаше да е просветен от небесното влияние.“ *Свидетелства към църквата*, т. 9, с. 99

Това ще отбележи началото на промяната, на която остатъкът бива подложен от началото, от фазата на борбата до фазата на триумфа. Църквата ще се яви „чиста като слънцето“ и „страшна като войска със знамена“ (Песен на песн. 6:10). Така църковните членове, които са били верни и послушни, ще станат триумфиращият остатък.

„Божиите служители, облечени в сила от горе, с озарени лица, светещи от свята ревност, излязоха да известяват вестта от небето. Душите, които бяха пръснати из религиозните общества, откликнаха на този призив и скъпоценните побързаха да напуснат осъдените църкви, така, както Лот избяга от Содом преди разрушението му. Божият народ беше подкрепен от

превъзходната слава, която по-чиваше върху им изобилно и ги приготвяше да посрещнат часа на изпитанието. Навсякъде се чуваха множество гласове да казват: „Тук е нужно търпението на светиите, на тези, които пазят Божиите заповеди и вярата Исусова.“ *Опитности и видения, с. 215*

„В началото на времето на скръбта ние бяхме изпълнени със Светия Дух и излязохме да проповядваме по-ясно съботата (...)

Началото на онова време на скръб, споменато тук, не се отнася за времето, когато ще започнат да се изливат язвите, а за един кратък период от време точно преди да се излеят, докато Исус е в светилището. В онова време, докато приключва делото на спасението, на земята ще настане скръб и народите ще се разгневят, но ще бъдат обуздани, за да не попречат на делото на третия ангел.“ *Опитности и видения, с. 83*

Под силата на Късния дъжд светът ще бъде осветен от Божията слава. Познанието за истината ще бъде занесено до всички сърца. Жителите на света, от север до юг и от изток до запад, съзнателно ще вземат своето окончателно решение за Божиите заповеди или за човешките заповеди. Белегът на звяра ще бъде наложен на света (Откр. 13:14-17).

Но „никой няма да бъде осъден, докато не получи светлината и не познае задължителността на четвъртата заповед. Но когато бъде издаден указът, налагащ фалшивата събота и високият вик на третия ангел предупреди човечеството срещу поклонението на звяра и неговия образ, чертата между измамното и истинското ще бъде теглена ясно. Тогава онези, които все още продължават преследването, ще получат белега на звяра.“ *Евангелизъм, кн. 2, с. 63*

Отстъпилите църковни власти от Откровението ще повлияят на гражданските власти да насилват правата на съвестта и да налагат своята догма. Жителите на планетата трябва да вземат своето решение и тези, които се решат за истината, ще се съединят с хората на Божия остатък и дори под заплаха от наказание със смърт

ще останат с Господа. След даването на последната благоприятна възможност за спасение на света Господ ще приключи благодатното време за непокаяното човечество.

2. Приключване на благодатното време

„Когато третата ангелска вест е привършена, благодатта не умолява повече грешните жители на земята. Божият народ е завършил делото си. Той е получил Късния дъжд, „освежението от лицето на Господа“, и е приготвен за предстоящия тежък час. Ангели летят между небето и земята. Един, който се връща от земята, съобщава, че неговото дело е извършено; последното изпитание е дошло над света и всички, които са се оказали верни към Божествените предписания, са получили „печата на живия Бог“. Тогава Исус преустановява Своята посредническа служба в небесното светилище. Той вдига ръце и казва с висок глас: „Свърши се!“ и цялото множество ангели снемат короните си на земята, когато Той прави тържественото заявление: „Неправедният нека върши и занапред неправда и който е нечист, нека бъде и занапред нечист; и праведният нека върши и занапред правда; и светият нека бъде и занапред свят!“ (Откр. 22:11) Всеки случай е разрешен за живот или за смърт. Христос е извършил умиловитие за народа Си и е отхвърлил греховете му. Числото на Неговите поданици е попълнено; царството, величието и силата под небето скоро ще бъдат дадени на наследниците на спасението и Исус ще царува като Цар на царете и Господар на господари.“ *Великата борба, с. 509*

„А приключи ли изследователният съд, тогава ще бъде определена участта на всички живи и мъртви. Благодатното време изтича кратко преди явяването на Господ в небесните облаци.“ *Великата борба, с. 403*

3. Времето на скръбта и язвите

Времето на скръбта ще бъде потресаващо и ужасяващо. Въ-

преки това, както пророк Даниил ни уверява, Божият народ „ще се отърват – всеки, който се намери записан в книгата“ (Дан. 12:1).

Господ ще извърши съд над този свят и ужасни язви, непримени с милост (Откр. 16), ще започнат да падат. Бог ще запази Своя останал народ така че язвите, които падат над грешните, не ще засягат Неговите чада. Исаия заявява: „Елате, люде Мой, влезте в скришните си стаи и затворете вратите след себе си; скрийте се за един малък миг, докато премине гневът. Защото, ето, Господ излиза от мястото Си, за да накаже жителите на земята за беззаконията им; и земята ще открие кръвите си, и не ще покрие убитите си“ (Ис. 26:20, 21).“ „Скришните стаи, споменати от пророка, представляват закрилата на Христос и Неговите ангели над Неговия народ през времето на голямата скръб.“

Маран ата, с. 270

Докато светиите ще бъдат под грижата на Бога, грешните ще страдат от ужасните напасти. „Предстоят важни събития. Ще звучи тръба след тръба. Върху земните жители ще се изсипва чаша след чаша.“ *Избрани вести, т. 3, с. 368*

„Скоро ангелът на благодатта ще напусне света и ще се излеят последните седем язви (...) Скоро ще паднат ударите на Божия гняв, и когато започне да наказва престъпниците, не ще има отдых до края.“ *Свидетелства за проповедници, с. 116*

4. Второто идване на Христос

Завръщането на Христос в небесните облаци отбелязва края на земната история и началото на вечността за триумфацията остатък. Това е края на света – края за обичащите греха, които са презрели поканата на милост и спасение.

„Светлина проблясва по облаците над планинските върхове. Скоро ще се открие Неговата слава. Слънцето на правдата скоро ще изгрее. Утрото и нощта, откриването на безкрайния ден за праведния и началото на вечната

смърт за безбожния, са вече на-
станали.“ *Великата борба*, с. 524, 525

„В една минута, в миг на око,
при последната тръба; защото тя
ще затръби и мъртвите ще въз-
кръснат нетленни, и ние ще се
изменим. Защото това тленното
трябва да се облече в нетление
и това смъртното да се облече в
безсмъртие. А когато това тленно-
то се облече в безсмъртие, тога-
ва ще се сбъдне писаното слово:
„Погълната биде смъртта победо-
носно.“ (1Кор. 15:52, 53)

Във великия ден ще стане
отделяне между двете класи на
човешкия род. Разликата между
праведните и грешните ще бъде
ясно забелязана. Божиите чада
ще срещнат Царя, а грешните ще
бъдат определени да страдат от
вечно проклятие.

Остатъкът във вечността

Йоан описва в Откровението:
„И видях ново небе и нова земя;
защото първото небе и първата
земя преминаха; и море нямаше
вече. Видях и светия град, новия
Ерусалим да слиза от небето
от Бога, приготвен като невяс-
та украсена за мъжа си.“ (Откр.
21:1,2)

При идването на Христос
Божият останал народ ще бъде
взет от четирите краища на зе-
мята. Придружени от Христос и
ангелите, изкупените ще преко-
сяват галактики, ще се възхища-
ват на звезди и гледат други све-
тове, като започнат да се радват
на вечността. Те ще съзерцават
учудващи неща, които никога
преди не са били видени от чо-
вешки очи.

Когато стигнат небето, ще бъ-
дат посрещнати с „добре дошли“
от Царя на небесното царство.
Исус ще заяви: „Отворете порти-
те, за да влезе праведният народ,
който пази истината“ (Ис. 26:2).
Господната вестителка описва:

„Видях огромен брой ангели
да донасят от града славни коро-
ни – една корона за всеки светия с
името му, написано на нея. Когато
Исус поисква короните, ангелите
ги донасят пред Него и със собст-
вената Си дясна ръка прекрасни-
ят Исус слага короните на главите

на светиите. Ръководещите анге-
ли първо започват мелодията, а
след това всеки глас се издига в
благодарна, радостна възхвала.
Всяка ръка майсторски се плъзва
по струните на арфата, изтръгвай-
ки мелодична музика с благозвуч-
ни и свършени звуци.

След това видях Исус да от-
вежда групата на изкупените до
портите на града. Той хвана пор-
тата, бутна я назад на блестящи-
те й панти и покани люде, които
са опазили истината, да влязат
вътре. Във вътрешността на гра-
да всичко беше пир за окото. На-
всякъде се виждаше слава. Исус
погледна Своите изкупени свети-
и. Техните лица излъчваха светлина
и когато Той отправи поглед към
тях, изпълнен с любов, каза с бла-
гозвучния Си, мелодичен глас:
„Видях резултатите от труда на
душата Си и съм доволен. Тази
изобилна слава е ваша, за да й се
наслаждавате вечно.“ *История на из-
куплението*, с. 300

Човешкият език не може да
опише славата на небесното цар-
ство. Това, което око не е видяло,
нито ухо е чуло, нито на ум е идва-
ло на човеци, Бог е приготвил за
изкупеното множество. Дори ако
бихме се опитали да си предста-
вим вечността, реалността далеч
надминава нашите ограничени
схващания. В Божия рай не ще
има сълзи, понеже Господ ще е
обърсал всяка сълза от очите им.
Болката, която е характеризирала
преживяванията на човека, няма
да се чувства вече. „И жителят
няма да рече: „Болен съм“. На
люде, които живеят в него, ще
се прости беззаконието им.“ (Ис.
33:24)

Никой не ще има никакви фи-
зически недъзи, понеже човеш-
кият род отново ще получи пър-
воначалното си съвършенство.
Смъртта не ще властва повече
над расата. Създанието ще бъде в
съвършена хармония, както беше
в началото. Животните ще бъдат
покорни и в мир едно с друго и
с човешкия род. „Вълкът и агне-
то ще пасат заедно, и лъвът ще
яде слама като вола, и храна на
змията ще бъде пръстта. Не ще
повреждат, нито ще погубват в ця-
лата Ми свята планина, казва Гос-

под.“ (Ис. 65:25)

Освен всичко това посто-
яното присъствие на Бога ще
бъде с Неговите деца. Пророкът
от Патмос казва: „И чух силен
глас от престола, който казва-
ше: „Ето, скинията на Бога е с
човеците. Той ще обитава с тях.
Те ще бъдат Негови люде; и сам
Бог, техен Бог, ще бъде с тях“
(Откр. 21:3). Цялата вселена ще
бъде свободна от грях, грешници
и инициатора на греха. „Там не
ще има дърво на познаване до-
брото и злото, за да изкушава чо-
веците. Не ще има и изкусител,
нито възможност за грешене.“
Възпитание, с. 334

„Великата борба е свършена.
Грях и грешници не съществуват
вече. Цялата вселена е чиста.
Единодушие и радост владеят
в цялото необятно творение. От
Онзи, Който е сътворил всичко, се
излъчва живот, светлина и щастие
над всички области на неограни-
ченото пространство. От най-ни-
щожния атом до най-голямото све-
товно тяло, всички живи и всички
безжизнени неща в непомрачена
красота и пълна радост заявяват:
„Бог е любов!““ *Великата борба*, с.
561

Заклучение

„Господ желае да види делото
на третата ангелска вест, провеж-
дано с все по-голям успех. Както
във всички векове Бог е давал по-
беда на народа Си, така и в този
век копнее триумфално да осъ-
ществи намеренията Си за Своята
църква. Той призовава вярващите
светии да напредват неуморно, да
се издигат от сила към по-голяма
сила, от вяра към още по-голяма
убеденост и доверие в истината и
в правдата на Неговото дело.“ *Из-
брани вестии*, т. 2, с. 446

При приключването на тази
молитвена седмица желанието ми
е да бъдете спасени и да се рад-
вате на привилегията да живеете
с Христос и изкупеното множе-
ство през безкрайните векове на
вечността. Така че решете днес
да бъдете между Божия верен ос-
танал народ. Приемете Христос
като Господар на вашия живот и
живейте за Него. Амин.

Пътувай още малко

Пътувай още малко, мило чадо
в долината на смъртна сянка там,
търпи вълни и бури още малко,
тогаз покой у бащина ти дом.

Аз имам много заблудили овце;
днес те се скитат там в пустинята.
За малко време трябва да ги търсиш
и да ги приведеш в кошарата.

Мнозина има бедни, наскърбени,
мнозина болни страдат окол' теб;
не щеш ли на такива с чувства нежни
да даваш утешение и хлеб?

Иди със името Исус Христово,
разнасяй радостната вест навред,
бъди пример на дело и на слово,
води мнозина в Божии път напред.

За малко бди с Христос през разни скърби,
и скоро ще си с праведните в рай,
с китара, облекло, небесни дарби,
блаженство, славословия без край.